

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Θ΄.

ΙΟΥΝΙΟΥ 15 1862.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΔΕΛΦΟΦ ΠΑΡΑΙΝΗΣΕΙΣ

(Συγρέχεια και τέλος ὄρα Φυλλ. Ζ΄.)

Ὅταν ὑπό τινος περιφρονῆσαι και ἐξυβρίζησαι, νά μὴν ἀδημονῆς και παροξύνησαι, ἀλλ' οὔτε νά μεταβάλλης τὴν καλήν σου διάθεσιν διὰ τὴν ἀδικίαν ἣν νομίζεις ὅτι ἔπαθες. Σκέψηται, ὅτι ἐκεῖνοι οὔτινες Σέ ἐλύπησαν, εἶναι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν νά Σέ κρίνωσι, παρά νά κρίνης Σὺ αὐτὴ ὑπὲρ ἑαυτῆς· σκέψηται, λέγω, ὅτι μᾶλλον πρέπει νά πιστεύης ἐκεῖνους ἢ τὴν ἰδίαν σου φιλαυτίαν, ἥτις ἀείποτε Σέ κολακεύει και Σέ ἀπάτῃ· ἐπειδὴ ὧν ὁ ἄνθρωπος ἐπιβροχῆς εἰς τὸ νά κολακεύῃ ἑαυτὸν, εἶναι ἀδύνατον νά γείνη κριτὴς ἀδέκαστος ἑαυτοῦ.

Ἦδη δὲ ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν ἐν ὀλίγοις τὰ μέχρι τούδε

εἰρημένα· ταῦτα δὲ εἰσὶν, ὅτι πρέπει νά ἀπαλλαγῆς τῆς συνήθους τῶν γυναικῶν ἀγωγῆς και τῶν προλήψεων τῆς νηπιότητος, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον τὸ λογικὸν νά κραταιωθῇ και συνάμα ἐνδυναμωθῇ· ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν σαθρῶν φρονημάτων και τῶν ἀταξιῶν τῆς ζωῆς μας προέρχονται ἐκ τῶν ψευδῶν ὑπολήψεων· ὅτι ὅταν ἡ καρδία μας δὲν εἶναι εὐλόγητος εἰς τὰ πάθη, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι τὸ πνεῦμα μας εἶναι πεφωτισμένον, και τέλος, ὅτι πρέπει νά ἔχωμεν εἰς μὲν τὸ πνεῦμα μας ἀληθείας ἀψευδεῖς, διὰ νὰ μᾶς προφυλάττωσιν ἀπὸ τὴν πλάνην, εἰς δὲ τὴν καρδίαν μας φρονήματα ὀρθὰ διὰ νὰ τὴν κρατύνωσι κατὰ τῶν παθῶν.

Ἦδη δὲ ἄς μεταβῶμεν και εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς ζωῆς χρέη και καθήκοντα, ὧν τὸ κυριώτερον εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη και φροντίς. Ὅσοι ζῶσι μόνον δι' ἑαυτοὺς, ἐκτὸς τοῦ κόσμου λογίζονται, ἢ μᾶλλον ὡς ὄντα μὴ ὄντα, και περιπίπτουσι εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν και λαιδο-

ρίαν. Όσοι δὲ πάλιν ἀπαιτοῦσι παρὰ τῶν ἄλλων πλεόν του δέοντος, οὐ μόνον καὶ τῶν μετρίων ἀποτυγχάνουσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς παρὰ τῶν ἄλλων φιλίας, συμπαθείας καὶ ἀντιλήψεως ἐκπίπτουσιν. Ὁ πολιτικός βίος εἶναι συνάλλαγμα ἀμοιβαίων εὐεργεσιῶν ὅθεν ὅταν φροντίζωμεν περὶ τῆς τῶν ἄλλων εὐδαιμονίας, τότε αὐξάνομεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν εὐδαιμονίαν καὶ τῶν στυγεροὶ καὶ ἀξιόμισθοι εἰσὶν ὅσοι ζῶσι μόνον δι' ἑαυτούς. Ὁ ἐγωϊστὴς ἔχει καρδίαν ὡς πᾶς τις ἄλλος, πλὴν τὴν ἔχει διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Ἡ φιλαυτία κατὰ τὸ μέτρον τῶν διαφορῶν αὐτῆς βαθμῶν παράγει καὶ διάφορα κακά, καὶ οὐ μόνον μᾶς κρημνίζει εἰς μεγάλα ἀτοπήματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκνευρίζει, καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας διόλου σχεδὸν ἀφαιρεῖ τὴν τερπνότητα.

Ἀδύνατον νὰ οἰκειωθῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ ὅσους ἢ ὑπερβάλλουσα φιλαυτία ἐκυρίευσε τότε μόνον δὲ δύναται τις νὰ λυτρωθῇ αὐτῆς ὅταν τὴν ζῆν ἐκμετρήσῃ. Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι θέλομεν ὑψώσει ἑαυτούς, ὅταν τὸν πλησίον ταπεινώσωμεν, καὶ διὰ τοῦτο γινόμεθα καὶ σκῶπται καὶ ὑβριστὰι καὶ φθονεροὶ καὶ λοιδοροὶ ἀλλὰ Σὺ ὀφείλεις νὰ θεμελιώσῃς τὴν ἰδίαν ὑπόληψιν ἐπὶ τῆς ἀρετῆς Σου, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἄλλων ἀνυπολήπτου καταστάσεως, πεπεισμένη ὅτι τὰ τῶν ἄλλων προτερήματα δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ Σὲ τὸ παραμικρόν ἐν συντόμῳ, εἰς οὐδένα πρέπει νὰ ἀποδίδῃ τις τῆς ὑπόληψέως σου τὴν κατὰπτωσιν εἰμὴ εἰς ἑαυτόν.

Όσα λέγει τις καὶ πράττει κατὰ τῶν ἄλλων εἴτε ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως, πάραυτα ἢ βραδέως, κατ' αὐτοῦ ἀντανακλῶνται καὶ ἐπιστρέφουσι. Μάθε ὅθεν ὅτι πᾶσα κακία ἀναποφεικτως ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετον ποινὴν καὶ τιμωρίαν τῆς. Παραδείγματος χάριν, ἂν τις ᾖ τοῖς λοιδοροῦς θέλει ἔχει καὶ τὸν ἀντιλοιδороῦντα, ἂν ᾖ φθονερός θέλει ἔχει καὶ τὸν ἀντιφθονοῦντα καὶ ἂν ᾖ χλευαστικός βεβαίως θὰ ἔχη τὸν ἀντιχλευάζοντα διὸ ταῦτα μετ' ἀκριβείας γινώσκουσα, ἀνάγκη νὰ εὐφημῆς τοὺς ἄλλους ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι εὐφημοῦν Σὲ, καὶ κρύπτοντες τὰ ἐλαττώματά Σου μεγαλύνωσι τὰ προτερήματα καὶ δικακρῦττων αὐτά.

Εἰς τὰς κρίσεις Σου πρὸς τούτους νὰ μὴν βιάζεσαι (α), οὔτε νὰ δίδῃς εἰς τὰς συκοφαντίας ἀκρόασιν, διὰ νὰ μὴ δικάσῃς ἐπισφαλῶς καὶ καταδικάσῃς ἀδίκως (β), ἐπειδὴ εἶναι καὶ πράγματα ὁμοιολήθη ἅτινα δὲν εἶναι ἀληθῆ, καὶ ἀληθῆ ἅτινα δὲν εἶναι πάλιν ὁμοιολήθη διὸ, εἰς τὰς ἰδιαιτέρας κρίσεις μας, πρέπει νὰ μιμώμεθα τοὺς δημοσίους κριτάς, οἵτινες οὐδὲν ἀποφασίζουσι πρὶν ἐξετάσῃσι, ἀκού-

σῃσι, καὶ παραβάλλωσι τὰς μαρτυρίας μὲ τοὺς διαδικαζόμενους. Ἡμεῖς ὁμῶς συνήθως καθιστῶμεν ἑαυτούς τοιούτους διακτητάς τῆς τῶν ἄλλων ὑπολήψεως ὥστε, ὅταν πρόκηται λόγος διὰ νὰ καταδικάσωμεν, πᾶσα μαρτυρία φαίνεται ἀξιόπιστος, διότι προτροπέομενοι ἀπὸ τὴν ἔμφυτον μοχθηρίαν μας νομίζομεν ὅτι προσθέτομεν εἰς ἑαυτούς ὅτι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀφαιρούμεν ὅθεν ἐκ τούτου καὶ αἱ ἐχθροπάθειαι προέρχονται καὶ αἱ δυσμένειαι ἀναφύονται. Σὺ δὲ ταῦτα γινώσκουσα ἔσω δικαία περὶ τὰς κρίσεις Σου, ἐπειδὴ, ὡς ἀνωτέρω εἶπα, οὕτω θέλουν Σὲ κρίνει οἱ ἄλλοι, καθ' ὃν τρόπον Σὺ κρίνεις τοὺς ἄλλους λοιπὸν ἂν θέλῃς νὰ Σὲ εὐφημῶσιν οἱ ἄνθρωποι, μὴ κακολογῆς ποτέ τινα.

Μία τῶν πρωτίστων τῆς κοινωνίας ἀρετῶν εἶναι καὶ ἡ τιμιότης (γ) ἀρετὴ ἣτις ἐπάγει καὶ ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον εἰς βαθμὸν ὑπέρτατον αὕτη δὲ δὲν ὑποστηρίζεται ἄλλως εἰμὴ μὲ ζῆμίαν τῆς φιλαυτίας μας.

Ὁ ἄνθρωπος φύσει ἐπιθυμῶν νὰ δεσπόζῃ, ἀξιοὶ δὲ τὸ προνόμιον τῆς ὑπεροχῆς παρὰ τοῖς ἄλλοις ὁμῶς, μόνον ἡ τῆς ἀρετῆς ὑπεροχὴ εἶναι δικαία καὶ νόμιμος ὅθεν ἂν ἐπιθυμῆς νὰ ὑπερέγῃς τῶν ἄλλων, ἔσο μᾶλλον καλοκάγαθος αὐτῶν.

Τὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς συνάπτουσι τὸν πολιτικὸν κόσμον καὶ τοὺς ἄνθρώπους πρὸς ἀλλήλους διότι βλέπομεν πολλοὺς μὲν εὐήθεις καὶ ἀμαθεῖς χρηστοὺς καὶ ἐναρέτους, πολλοὺς δὲ πεπαιδευμένους καὶ νοήμονας, πονηροὺς καὶ ἀποτροπαίους ἢ ταπεινώσις ἂν καὶ ἐθεωρήθη μία τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν εἶναι ἐκτός τούτου καὶ μία τῶν πολιτικῶν θεωρεῖται δὲ τὸσον ἀναγκαῖα, καθόσον ἂνευ αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο ἀκοινωνήτος. Διὸ, τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ τις ὑψηλοφρόνως τὰ προτερήματά του καὶ νὰ ἐλαττώῃ τὰ τῶν ἄλλων, ἀποδεικνύει ὅτι κακὴν ἔχει περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψιν. Ἐσο ὅθεν ταπεινὴ, χωρὶς νὰ αἰσχύνῃσαι διὰ τὴν ταπεινώσιν. Συνήθιζε νὰ βλέπῃς τὰ μὲν ὑπὲρ σεαυτὴν χωρὶς ἐκπληξίν καὶ φθόνον, τὰ δὲ ὑπὸ σεαυτὴν ἂνευ ὑπεροψίας καὶ περφρονήσεως ἄς μὴν σὲ ἐκθαμβῇ ἡ ἐξωτερικὴ περιφάνεια, καθότι τοῦτο εἶναι ἴδιον τῶν χαμαιζήλων.

Ἐσο πρὸς τοὺς δούλους σου ἐπεικὴς καὶ συμπαθῆς (δ). Τῶν ἀρχαίων τις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ θεωρῶμεν τοὺς δούλους, ὡς φίλους δυστυχεῖς. Γρόντι ἡ πρὸς ἐκείνους ὑπεροχὴ σου, εἶναι ἔργον τῆς τύχης καὶ οὐχὶ τῆς ἀρε-

(γ) Dès qu'une femme a banni de son cœur cet honneur tendre et délicat qui doit être la règle de la vie. Tremblez pour les autres vertus (Mm. de Lambert).

(δ) Μὴ ἴσθι ὡς λέων ἐν τῷ οἴκῳ σου, καὶ φαντασιοκοπῶν ἐν τοῖς οἰκέταις σου.—Σειράχ. Κεφ. Δ. σ'χ. 30.

(α) At poenitendum proferat, cito qui judicat.

P. Syrus.

(β) Difficilem habere oportet aurem ad crimina.

P. Syrus.

τῆς σοῦ ἀποτέλεσμα διὸ εἶναι μικροπροπέιαις ἀποτέλεσμα τὸ νὰ δεικνύῃς μεγαλεῖα εἰς τοὺς ὑποκειμένους Σου. Ἡ δουλεία εἶναι τυχερὰ περίστασις ἐναντίον τῆς φυσικῆς τῶν ἀνθρώπων ἰσότητος, διὸ καὶ πρέπει νὰ τὴν γλυκαίνωμεν δὲν ἔχομεν δὲ δικαίωμα νὰ θέλωμεν τοὺς δούλους ἂνευ ἐλαττωμάτων, ἐνῷ ἡμεῖς καθήμεραν πλημμελοῦμεν καὶ ἀμαρτάνομεν. Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ τοῖς δίδῃς καὶ τόσον θάρρος, ὥστε νὰ φρονῶσιν ἑαυτοὺς ἰσοδυνάμους Σου, ὀφείλεις ὁμῶς νὰ συμπαθῆς τὰ δεινὰ τῶν, νὰ ἐπισκέπτῃσαι τὰς ἀσθενείας τῶν, (α) καὶ εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰς ὑπηρεσίας τῶν νὰ ἀντιθραβεύῃς ἕκαστον κατὰ τὴν ἀξίαν του.

Μὴ ἴσθαι πρὸς τούτους, φιλτάτη μου, ἐπιβρόπητις εἰς μῖσος ἢ ἐκδίκησιν, διότι οὐδὲν πάθος εἶναι χαμερπέστερον τῆς ἐκδικήσεως. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἐκδικῆσαι, περιφρονεῖ τοὺς λυπήσαντάς Σε, ἵνα οὕτω δεικνύῃς καὶ τῆς ψυχῆς Σου τὸ μεγαλεῖον, καὶ τὸν ἐχθρόν Σου μὲ κατασχύνῃ του ἐκδικεῖσαι. Ὅταν αἱ ὕβρεις εἰσὶ περὶ πραγμάτων μηδαιμῶν, Σὺ ἔσω συμπαθῆς, ὑπάρχουσιν ὁμῶς καὶ ὕβρεις ἀδικοὶ εἰς ἄς καὶ οἱ εἰλικρινέστεροι φίλοι σου πειθόμενοι παροξύνονται κακίζοντές σε. Τότε προσπάθησον παντοίως τρόποις νὰ ἐξελέγῃς τὴν ἀπάτην τῶν, ἂν ὁμῶς ἐπιμένωσιν ἀμετάπιστοι, ὑποχῶρι, ἀφίνουσα τὴν ἐνδειξίν τῆς ἀθωότητός σου εἰς τὸν χρόνον. Ἐὰν δὲ ἤθελες περιπέσει εἰς ἀνθρώπους βλέποντας τὰ πράγματα μὲ τὸ μικροσκοπῖον τῶν προλήψεων, τοὺς φαντασιώδεις, λέγω, ἐκείνους τερατοπλάστας ὧν ἡ κεκαυτηρισμένη φαντασία τερατοουργεῖ ἀδικίας, τὸ δὲ ἀσθενὲς πνεῦμα τὰς ὑποστηρίζει, τότε ἔτι μᾶλλον ὑποχῶρι, ἀντιπαράταττουσα τὴν τῆς ἀθωότητος αἰγίδα εἰς τὴν αἰσχύνῃ τῆς ἐξομολογήσεως, ἢν θὰ ἀναγκασθῶν νὰ δώσω ἐκόντες ἀέκοντες, ὅταν βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἀθωότητός Σου. Ἴνα δὲ ἐκδικῆθῃς κατὰ τῶν κακολογούντων Σε, εὐποεῖ καὶ εὐφημῇ αὐτούς, καὶ οὕτω πράττουσα καὶ τὴν ἀρετὴν σου δεικνύεις καὶ τὸ πάθος σου εὐχαριστεῖς.

Ὅταν ἐννοήσῃς ὅτι φίλος σου παρεξέτραπη τῶν καθηκόντων του προσποίηθητι ἄγνωιν ἐπειδὴ ὅταν νομίζῃ, ὅτι δὲν ἐγνώσθη τὸ σφάλμα του, τότε ἡ φιλαυτία του εὐχαριστεῖται καὶ ἡ καρδία του ἀναπαύεται, καὶ καιρὸν λαμβάνει διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ γένη φίλος σου εἰλικρινέστερος ἢ πρὶν. Αἱ ὑποσχέσεις Σου ἔστωσαν ἀπαράβατοι, ἵνα δὲ εἰσὶ τοιαῦται, ποτὲ μὴν ὑπόσχῃσαι πράγματα ὑπὲρ δύναμιν ἅτινα ἐξέρτηνται ἀπὸ τὸ ἄδηλον τοῦ μέλλοντος. Συνήθιζε νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν μέχρι τῶν ἀδιαιφύρων καὶ μηδαμινοτέρων πραγμάτων, ἐπειδὴ ὁ ψεύστης καὶ τὸν Θεὸν περιφρονεῖ καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲν αἰσχύνεται. Φεῦγε δὲ τοὺς ὄρκους διότι ἀρκεῖ ὁ λόγος μόνον τῶν τιμίων ἀνθρώπων ὄντι πάσης ἄλλης ἐγγυήσεως. Ὅταν δὲ τις σοὶ

ὀρκίζεται, μὴν δεικνύῃς ἀπιστίαν, διότι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀμφιδος, ὅστις ὁμνύοιτι μὴδὲν πείθεται, αὐτὸς ἐπιόρχεῖν βραδύως ἐπίσταται.

Μεγάλη στολή προσέτι, φιλτάτη μου, εἶναι εἰς τὰς νέας ἡ σιγή ἐπειδὴ τὰς ἐνδύει τὴν τῆς σεμνοπροπέιαις καὶ κοσμιότητος χλαμύδα (α). Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σιωπῆς πάντοτε, πρώτιστος κανὼν εἶναι διὰ νὰ ὁμιλῆς καλῶς, νὰ σκέπτεσαι πρότερον, καὶ ὅταν νομίζῃς, ὅτι αἱ ἰδέαι σου εἰσὶν ὀρθαὶ τότε καὶ αἱ κρίσεις σου ἔσονται ἀληθεῖς, ὅχι δὲ νὰ ἀρχίζῃς ὁμιλίαν χωρὶς νὰ γνωρίζῃς ποῦ θὰ καταπτήσῃς διότι κατὰ τὸν Νικόστρατον,

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλά καὶ ταχέως λαλεῖν

ἦν τοῦ φρονεῖν παρᾶσημον, αἱ χελιδόνες

ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολὺ.

Πρέπει δὲ εἰς τὰς ὁμιλίας Σου νὰ σέβῃσαι τὰς προλήψεις καὶ τὰ ἔθνη ἅτινα κοινῶς πολιτεύονται πρὸ πάντων δὲ πρόσεχε μὴν ἐπιπίπτεις εἰς σκώμματα καὶ βωμολοχίας, διότι τὰ τοιαῦτα εἰσὶ μισητὰ καὶ ἀποτρόπαια ὅταν ἀκούῃς τινὰ ὁμιλοῦντα μὴ φαίνεσαι ὅτι δὲν προσέχεις εἰς αὐτόν ὅσας ὁμῶς τύχη ὁμιλία ἀνάρμοστος, τότε δεῖκνυε ἀπαρέσκεϊαν, μετατρέπουσα τὴν ὁμιλίαν εἰς ἄλλο ἀντικείμενον. Πρέπει δὲ νὰ ἐγκρίνης μὲν τὰ παρὰ τῶν ἄλλων καλῶς λεγόμενα ποτὲ δὲ νὰ μὴ θαυμάζῃς, καθότι ὁ θαυμασμός εἶναι ἀπόδειξις κουφότητος.

Ταῦτα, φιλτάτη μου Κλεαρέτη, τὸ ἀδελφικὸν χρέος μοὶ ὑπηγόρευσε νὰ σοὶ ἀποτείνω, εὐέλπις ὅτι δὲν θέλεις παρὰτρέξῃς τὰς παραινέσεις μου ταύτας βασιζομένης ἐπὶ τῶν ιδεῶν τῶν μᾶλλον ἐπὶ τῆς γυναικείας ἀνατροπῆς ἀσχοληθέντων σοφῶν, Ἑλλήνων, Γάλλων καὶ Ἰταλῶν. Καὶ τοῦτο ἔσεται ἡ ἀντιμισθία μου. Ἴνα δὲ συλλέξω καὶ ἀπαρτίσω ταύτας, ἀρκούντως ἐνησχολήθην εἰς τὸ περὶ τῶν χρεῶν τῶν γυναικῶν κεφάλαιον, ὅπερ ἐλπίζω, ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος πονήματος ἀκούσω τὴν ἐπιδοκιμασίαν Σου, νὰ σοὶ προσφέρω μετέπειτα διὰ τῆς Ε Δ Ε Μ, ἀφιερῶν αὐτὸ εἰς τὴν φιλετέρα τῶν Ἀδελφῶν.

Ἐν Ν. Ἐφέσῳ 1862.

Ὁ Ἀδελφός σου.

A. I. Σ. (Σάμος.)

(α) Ὅς φράσει ὡτα τοῦ μὴ εἰσακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ αὐτὸς ἐπι-καλέσεται καὶ οὐκ ἔσται ὀφεισάκουων. (Σολομών).

(α) Γλώσσης πανταχοῦ πειρᾶ κρατεῖν, δ' αἱ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέροι. — Κράτητος.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'.

Ο Κῶμος.

Ἦτον ἐσπέρα φθινοπώρου, γαληνιαία καὶ χλιαρὰ καθ' ἦν ἡ ἀνεπαίσθητος πνοή τοῦ ζεφύρου ἀποσπῶσα κατὰ μυριάδας τὰ φύλλα ἀπὸ τῶν δένδρων ἐκάλυπτε διὰ τούτων πενήμιως τὴν γῆν. Ἡ σελήνη ἔμενε κεκαλυμμένη ὑπὸ τὰ νέφη ὡσεὶ πενήθοροῦσα διὰ τὴν ἀποχαιρετώσαν τὴν φύσιν φαιδρότητα· οὐδεὶς ἦχος ἤκούετο ἐκτὸς τοῦ μονοτόνου καὶ λυπιοῦ ἄσματος τοῦ κοσσύφου καὶ τοῦ ἡδέως ψιθυρισμοῦ παραπλησίου τινὸς ῥυακος. Τὰ φῶτα τῶν οἰκιῶν εἶχον σβύσει, τὸ πᾶν ὑπνωττεν, ἡ ὥρα ἦν μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. . . Ὅρα σοβαρὰ καὶ ἐπίσημος τῶ ὄντι, μόνη ὥρα καθ' ἦν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα τοῦ πλάστου, μόνη ὥρα καθ' ἦν ἡ ψυχὴ ἤρεμος καὶ ἀτάραχος, δύναται ν' ἀναπνεύσῃ τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα ἀρώματα δι' ὧν τὸ ἀναχωροῦν θέρος κοσμεῖ τὴν ρησιώσαν φύσιν.

Αἶφνης, τὰ κατὰ γῆς φύλλα ἐτριζαν πιεζόμενα, βήματα βραδέως χωροῦντα ἠκούσθησαν, σιὰ δέ τις ἀμφίβολος διήλθε διὰ μέσου τῶν δένδρων. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ σελήνη ἀπαλλαχθεῖσα τοῦ νεφελώδους μανδύου τῆς ἐφώτισε τὰ περίεξ, εἰς τὴν ὠχρὰν δὲ αὐτῆς λάμπιν ἐφάνησαν τὰ χαρακτηριστικὰ νεανίου εἰκοσαετοῦς μόλις, κεκυφίᾳ βαινόντος τὴν κεφαλὴν. Μετὰ παρέλευσιν τινῶν λεπτῶν ὁ νεανίας ἐξαγαγὼν κιθάραν ὑπὸ τὸν εὐρὺν μανδύαν του ἐκάθησεν ἐπὶ λιθίνου τινὸς ἐδωλίου. Καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου καὶ τὸ μονότονον τοῦ κοσσύφου ἄσμα εἰσήγαγον ὡς ἐν ἀκρασθῶσιν, μόνος δὲ ὁ ῥυαξ ἐξήκολούθει τὸν τερψίθυμον μυρμηρισμόν του. Μετ' οὐ πολὺ ἡδύφογγον προανάκρουσμα τοῦ μουσικοῦ ὄργάνου ἀντήχησεν, τὰ δάκτυλα τοῦ νεανίου πυρέσσοντα διέτρεξαν τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας, φωνὴ δὲ λιγυρά, μελαγχολικὴ, θρηνώδης, ἔψαλλε τὸ ἀκόλουθον ἄσμα.

*Τ' οὐρανοῦ οἱ ἀναριθμητοὶ λύγροι,
"Ολοὶ ἀράβουρ καὶ λάμπουρ με χάρι,
Καὶ σεμνὸ προχωρεῖ τὸ φεγγάρι
Καὶ τ' ὠραῖόν σου πρόσωπον δείχνει!*

Πρὶν ἔτι τελειώσῃ τὴν πρώτην στροφὴν, τὸ παράθυρον μιὰς ἀπέναντι οἰκίας ἠνεώχθη ἀφοφητὶ, κεφαλὴ τις ἐπέμβαλλεν, γυναικεῖα δέ τις φωνὴ ἔκραξε σιγανῶς πρὸς τὸν φάλαγγιν:

— Δι' ἀγάπην θεοῦ! Μιχαῖλ, σιωπᾶ! ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐξυπνος, ἀναχώρησον, φίλε μου, σὲ καθικετεύω! Τὸ

παράθυρον ἐκλείσθη ἐκ νέου ὁ δὲ νεανίας βαρέως στενάξαε καὶ κρύψας ἐκ νέου τὴν κιθάραν ὑπὸ τὸν μανδύαν του, ἐγείνεν ἀφαντος ὅπισθεν τῶν δένδρων.

Β'.

Ἡ οἰκογένεια Κ. . . .

Ἡ σκηνὴ ἦν ἀνωτέρω διηγήθημεν συνέβαινε εἰς χωρίον τι τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου κείμενον. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἔζη πρό. ἰκανῶν ἐτῶν οἰκογένεια εἰς τὴν μέσην τάξιν τῆς κοινωνίας ἀνήκουσα. Ἡ οἰκογένεια αὕτη οὐχὶ μόνον τὸ θέρος ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη διέμενε ἐν ἐξοχῇ. Πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τούτου, ὅτι δῆθεν τὸ πολυδάπανον τῆς ζωῆς ἐν τῇ Πόλει ἠνάγκαζε τὴν οἰκογένειαν Κ. νὰ παραχρειαζῆ ἐν ἀγροτικῇ κατοικίᾳ, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ αἵματος τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς Κυρίας Κ. τελευταίαντος ἐν Πέρᾳ δεκαπέντε ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διηγήσεώς μας, ἐκράτει αὐτὴν ἀπομακρυσμένην ἀπὸ τοῦ ἡλεθρίου μέρους ἔνθα ἔκειτο ὁ προσφιλέτης τῆς Ἀντωνίου.

Τέσσαρα ἄτομα ἐσηματίζον τὴν οἰκογένειαν ταύτην καὶ τέσσαρες διάφοροι χαρακτῆρες ὑπῆρχον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνῃ.

Ἡ κυρία Κ. φιλόστοργος μέχρι τοῦ ὑπερτάτου βαθμοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῆς ἠθέληεν θυσιάσει τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῶν ἠθέλε συντέμνει τὰ ἔτη τοῦ βίου τῆς ὅπως χαρῖσιν ἐπὶ στίγμᾳ εἰς αὐτάς. Ἡ ἄκρα ὅμως αὕτη φιλοστοργία ὄθει αὐτὴν πολλὰ εἰς λάθη μέγιστα ἀπερ δὲν ἠγνόει. Ἦρκει, αἱ θυγατέρες τῆς νὰ εἶσιν εὐδαίμονες, ἀδιάφορον ὅμως πῶς καὶ τινὲς τρόπον. Ἠγνόει, ἡ τάλαινα, ὅτι αἱ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἀγούσαι ὁδοὶ εἰσὶ τὸσφ πολυπληθεῖς καὶ ὁμοιάζουσι τὸσφ μετὰ τῶν πρὸς τὴν δυστυχίαν φερουσῶν ὡστε πολλὰ εἰς ἐκλαμβάνει τὰς μὲν διὰ τὰ δέ. Γυνὴ μὴ σπουδάσασα ἀκούοντως τὸν κόσμον καὶ τὴν πολυκύμαντον ταύτην κοινωνίαν, ὡς ἀρμύζει εἰς γυναῖκα εἰς τὴν τρυφερῶν ψυχῶν ἀγωγή εἶναι ἐνεπιστευμένη, ἐνόμιζεν ἀφαντος εὐδαιμονίαν τὸ ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων τῶν θυγατέρων τῆς ὀλισθαίνειν μειδίαιμα, καὶ δυστυχίαν μεγίστην τὸ ἀπὸ τῶν μελαίνων ὀφθαλμῶν των κυλίον δάκρυ. Καὶ ὅμως ποσάκις τὸ μειδίαιμα δὲν εἶναι ὁ ἀγγελος τῆς θλίψεως; Ποσάκις τὸ δάκρυ τῆς ἐσωτερικῆς εὐδαιμονίας δὲν εἶναι μάρτυς;

Ἡ μεγαλύτερα τῶν θυγατέρων τῆς κυρίας Κ. Χαρίκλεια τῶνομα, ἄμα εἰσεληθῆσα εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἐσκέφθη εἰμὶ πῶς ν' ἀσφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς, πῶς ν' ἀπαλαχθῆ τῆς μητρικῆς ἐπιτηρήσεως. Ἐχθρὰ ἄσπονδος παντός ὑψηλοῦ αἰσθήματος ἐθεώρει τὸν ἔρωτα ὡς τὴν καταλληλο-

τέραν ὁδὸν ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν ἐκεῖνον τῶν νεανίδων, εἰς τὸν ὑμέναιον. Ἔρωσ ἀνευ ἐλπίδος ὑμεναίου ἦτο κατὰ τὴν Χαρίκλειαν γελοιωδέστατον πάθος, ποτὲ δὲ δὲν ἠθέλην ἐραστῆ τινὸς ἂν πρῶτον δὲν ἦν βεβαία περὶ τῆς εὐτυχῆς ἀποβάσεως τοῦ ἔρωτος αὐτῆς. Ἦν δηλαδὴ ὡς οἱ ἔμφορες ἐκεῖνοι ἔμποροι οἵτινες οὐδέποτε ἐπιλαμβάνονται ἐπιχειρήσεως ἐν μὴ πρῶτον ἀσφαλισθῶσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ σκέπτεσθαι εἶναι ἴσως κάλλιστος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀνθρώπιнос καρδία δὲν ὑποτάσσεται εὐκόλως εἰς τὸν νοῦν. Ἡ κυρία Κ. ἐπεδοκίμαζε τὸ φρόνημα τοῦτο τῆς Χαρίκλειας, καὶ ἀνέπεμπεν εὐλογίας εἰς τὸν Ὑψιστον ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς δὲν κατεῖχετο ὑπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκεῖνης φαντασίας ἧτις τοσαῦτα θύματα κατεδίβασεν ἀώρως εἰς τὸν τάφον.

Πολλὰ βλέμματα ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς Χαρίκλειας ἧτις δὲν ἦτον ἐστερημένη καλλονῆς, πολλοὶ περιπαθεῖς λόγοι τῇ ἀπετεινότο, ἀλλ' ἡ Χαρίκλεια ἐγέλα, ἐγέλα πάντοτε πλὴν, ἀλλοίμονον! ἐπέπρωτο μίαν ἡμέραν νὰ πληρώσῃ διὰ ποταμῶν δακρύων τοὺς γέλωτάς τῆς!

Ἡ δευτερότοκος θυγάτηρ, Ἀγλαία τῶνομα, μόλις ἀριθμοῦσα δεκαπέντε ἔτη ἐπὶ τῆς δέλτου τοῦ βίου τῆς, ἦτον ὄλως ἀντιθέτου χαρακτῆρος πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς. Ὁραιοτέρα ἐκεῖνης δὲν εἶχε τὰ χαμαίζηλα ἐκεῖνα αἰσθητά τῆς Χαρίκλειας. Ψυχὴ εὐγενὴς καὶ γενναία ἐφαίνετο ὡς μὴ οὐσα τῆς ἐπιγείου ταύτης σφαίρας πλάσμα, τρυφερά ὡς τὸ μόλις ἀπὸ τὸν κάλυκα ἐξερχόμενον ῥόδον δὲν ἐφαίνετο ζωσα εἰμὴ διὰ τῆς πρῶτης δρόσου. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐστερεῖτο μὲν τῶν ζωπῶν ἐκεῖνων χρωμάτων ἀπερ ἀποτελοῦσι τὴν ὠραϊότητα τῶν νεανίδων, ἀλλὰ τὸ ὡσεὶδὲς μᾶλλον ἢ στοργυλὸν πρόσωπον τῆς Ἀγλαίας εἶχε ὠχρότητα τινὰ τὸσφ ἐπαγωγόν, τὸσφ θελατικὴν, ὡστε ἠθέλην εἰπεῖ τις ὅτι ἡ νεανία αὕτη κατερχομένη ἐπὶ τῆς προσκαίρου ταύτης διαμονῆς μας εἶχε φέρε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἰδίαν τινὰ καλλονὴν εἰς μόνην αὐτὴν ἀρμόζουσαν καὶ εἰς μόνην αὐτὴν ὑπάρχουσαν. Οἱ μεγάλοι ὀπωσοῦν ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, οἱ ὑπὸ πυκνῶν βλεφαρίδων σκιαζόμενοι ἦσαν μέλανες ὡς λίθοι γαγάτου, ὅτε δὲ ἐστρεφε αὐτοὺς πρὸς τινὰ, τοιαύτην ζωπρότητα καὶ μελαγχολίαν ἐνέπνεον ὡστε πᾶς τις ἔμενε ὡσεὶ δεσμευμένος ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς, ὅτι δὲ πάλιν ἐνευεν χαμαί, τὸ πρόσωπόν τῆς ὅλον τοιαύτην ἀγνότητα καὶ παρθενικὴν χάριν ἐλάμβανε ὡς ἠθάνετο τις τὸ αὐτὸ σέβας ὅπερ αἰσθάνεται παριστάμενος ἐνώπιον τῆς Θεομήτορος Παρθένου. Αἱ τοξοειδεῖς αὐτῆς ὄψεις καθωραίζον τὸ ἀγνόν καὶ διαφανὲς μέτωπόν τῆς, ἡ συμμετρικὴ αὐτῆς ῥίς παρίστανεν λαμπρόν τοῦ Φειδίου ἐπιπόνημα, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ κοραλλίνων χειλέων τῆς πλανώμενον ἀείποτε μειδίαιμα καὶ ἡ μόλις μέχρι τῶν ὠμων τῆς φθάνουσα στίλπνὴ καὶ μέλαινα κόμη, προσέθετον νεανικόν τι καὶ χαριὲν ἦθος εἰς τὴν τελείαν ταύτην καλλονὴν.

Ἀποφεύγουσα τὴν συναστροφὴν τῶν συνομηλικῶν τῆς, παρεδίδοτο πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν' πολλάκις ἡ κυρία Κ. εὗρεν αὐτὴν καθημένην εἰς τὸ παράθυρον πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ ἀναγινώσκουσαν· τότε ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐπροχώρει ἀκροποδητὶ ἵνα ἴδῃ τί ἀναγινώσκει ἡ θυγάτηρ τῆς. Τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Ἀγλαίας ἠνεωγμένον βιβλίον ἦτον ὁ Βύρων, ὁ Λαμαρτίνος, ὁ Σενιὲ ἢ ὁ Πετράρχας.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀδελφὸν τῆς κυρίας Κ. ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Κ. Θεόδωρος ἦτο ἐντιμος ἔμπορος, ἀγαθὸς συγγενὴς καὶ οὐδὲν πλέον.

Γ'.

Ο Μιχαῖλ.

Ὁ ἀναγνώστης ἐπιθυμεῖ βεβαίως νὰ γνωρίσῃ τίς ἦτον ὁ νεανίας ἐκεῖνος ὃν εἰσήξαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διηγήσεώς μας. Ἴνα γνωρίσωμεν τὸν Μιχαῖλ (οὕτως ὀνομάζετο ὁ νεανίας), ὀφείλωμεν νὰ ἀνατρέξωμεν τινὰ ἔτη πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῆς παρουσίας διηγήσεως.

Εἶναι ἐσπέρα χειμῶνος. Ἐνθὸν οἰκίας πενιχρᾶς, ἧς τὰ παράθυρα καλύπτονται διὰ χάρτου ἀντὶ δι' ἕλου καὶ τῆς ὀποίας ἡ διάτρητος ὄροφὴ δίδει εἰσοδὸν εἰς τὴν καταπίπτουσαν χιόννα, κεῖται ἐπὶ ἀχυρίνης κλίνης γυνὴ ἰσχνὴ ἦν φωτίζει ὁ τρεμοσθύνων λύχνος ὁ πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου ἀνηρτημένος. Πλησίον αὐτῆς, κάθηται ἐτέρα γυνὴ ἐξηκοντούτις τὴν ἡλικίαν· σιωπῇ ἄκρα ἐπικρατεῖ ἐν τῷ δωματίῳ διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ ὀδυνηρῶν κραυγῶν ἃς ἐκβάλλει ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης νοσοῦσα, εἰς ἐκάστην δὲ κραυγὴν ἡ γραῖα τύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον ἀνακραῖζει. — Κατὰρα! Κατὰρα!

Καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ ἐπανακάμπει, σιγὴ καὶ πάλιν. — Κατὰρα! . . Κατὰρα ἀκούεται.

Δι' ὀλίγων λέξεων, εἰς τὰς ὀποίας ὅμως τρομερὸν θέλει κατοπτρισθῆ δρᾶμα καὶ εἰς τὰς ὀποίας πληγὴ ἀνάτος τῆς κοινωνίας θέλει καταφανῆ, δι' ὀλίγων λέξεων, λέγομεν, θέλομεν ἐκθέσει τὰ τὰς δύο ἐκεῖνας γυναῖκας τὰ τὰ δύο ἐκεῖνα φράσματα ἀφορῶντα.

Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης γυνὴ εἶναι ἡ Αἰκατερίνη, ἡ πλησίον αὐτῆς καθημένη εἶναι ἡ μήτηρ τῆς.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχεν ὑπάρξει ποτὲ ὠραία, ἔσχε καὶ αὐτὴ τὴν δεκακοκταετὴ τῆς ἡλικίαν, ἔσχε καὶ αὐτὴ μαύρους καὶ ὠραίους ὀφθαλμούς, πλὴν φεῦ! Ἡ καλλονὴ τῆς ἐμαράνθη ὡς κατασυντριβὴν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ῥόδον τὰ ἔτη τοῦ βίου τῆς ἐπεσωρεύθησαν ταχέως, ρυτίδες ἐχαράχθησαν ἀώρως ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, καὶ οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἠμαυρώθησαν ὑπὸ τῶν δακρύων. Ἡ Αἰκατερίνη εἶχεν ὑπάρξει τιμωτάτη ἀλλ' εἶχεν ὑπάρξει καὶ πτωχὴ. . .

Ἡ Αἰκατερίνη ἦτον ἀθῶα ἀλλὰ τὴν ἠπάτησαν. Ἐζήτησε ν' ἀπολαύσῃ τὸν ἄρτον τῆς ἀλλ' ἀπώλεσε τὸ τιμωφέστερον καὶ μόνον κτήμα τῆς, τὴν τιμὴν τῆς!

Είσελθούσα μόλις δεκαεξαετής υπηρέτρια παρά τῷ Κ. Δ. ὤφειλε ν' ἀντιπαλαίση καθ' ὅλων ἐκείνων τῶν βραδουργιῶν, ὡφείλε νὰ προφυλάξῃ ἐαυτὴν ἀφ' ὅλων ἐκείνων τῶν παγίδων ἅς αἱ μοχθηραὶ ἐκείναι ψυχὰι βάλλουσιν εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῶν. Οὐδὲν ἄλλο ὄπλον εἶχε ν' ἀντιτάξῃ ἢ δυστυχὴς Αἰκατερίνη κατὰ τῶν δολιοστητῶν τοῦ Κ. Δ. εἰμὴ τὴν ἀθωότητά της. Ὅπλον εὐγενές, ὥραϊον τῷ ὄντι, ἀλλὰ καὶ λιάν ἀσθενές πρὸς τούτους. Ὁ Κ. Δ. ἦτο ἀγαθός, ἦτο πλούσιος, ὑπεσχέθη τῇ Αἰκατερίνῃ ὅτι θὰ τὴν λάβῃ σύζυγόν του, ἢ ἀθῶα κόρη ἐπίστευσεν καὶ ἠπατήθη.

Ἡδὴ ὄχρὰ καὶ ἐπιθανάτιος κείται ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ τοκετοῦ καταρωμένη τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως της.

Ὁ Κ. Δ. ἠδύνατο βεβαίως νὰ μετριάσῃ τὰς ὀδύνας, ν' ἀνακουφίσῃ τὰ δεινὰ τῆς ἀπατηθείσης διὰ μυρίων μέσων ἀλλ' ὁ Κ. Δ. ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀρπάζουσι καὶ δὲν δίδουσι, ἀτιμάζουσι καὶ λησμονοῦν, ὡς λησμονοεῖ ὁ διαβάτης τὴν ἐσπέραν ὅπερ τὴν πρῶταν κατεσύντριψεν ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ ἀνῆρος.

Αἶφνης κραυγὴ ὄξεια καὶ ὀδυνηρὰ ἠκούσθη, ὁμοίᾳ ἐκείνης ἣν ἡ γυνὴ ἐκβάλλει ὅτε εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τοῦ βίου νέον καὶ ἀσθενές ἀκάτιον ἀναφαίνεται, ὅτε εἰς τὴν ὀδὸν τῆς ζωῆς νέος προβαίνει διαβάτης, ὅτε εἰς τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς Εἰμαρμένης νέον προσφέρεται θύμα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ πρὸ τῆς Παναγίας λύχνος ἐσβέσθη ἔνεκα ἐλλείψεως ἐλαίου καὶ σκότος τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον ἐκάλυψε τὸν θάλαμον ὡς πρῶτος οἰωνὸς ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νεογενήτου τέκνου. Τὸ εἰς τὸ σκότος γεννηθὲν τὸ εἰς τὸ σκότος αὐξήθη καὶ τὸ εἰς τὸ σκότος ζῶν τέκνον ἦτον ὁ Μιχαὴλ.

Παρακατιὸν θέλομεν ἴδει τὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἀφορῶντα.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΝΑΥΑΓΙΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΑΚΤΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἐπιστολὴ τις με προσεκάλει νὰ ἐμφανισθῶ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς Ἑλ-Ἀρού, καὶ ἡ ἀμχανία μου ἦν ὑπέμετρος, διότι τὸ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς παραλίας ταύτης ἀτόμπλου ἐμελλε νὰ διέλθῃ μετὰ δέκα ἡμέρας. Καὶ εἰ μὲν εὐρισκόμην εἰς λιμένα ὀπωσοῦν πολύπλου, εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ ἐκτελέσω τὴν πάροδόν μου δι' ἐμπορικῶν πλοίου, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα ταύτην δὲν ἠδυνάμην νὰ τρέφω

ἐν Βουγία, ἣν σπικνωτάτα σκάφη τινὰ ἐπεσεύπτοντο. Καὶ οὕτω δὲ, ἀπεφάσισα νὰ κατέλθω μέχρι τῆς παραλίας ὅπως πληροφορηθῶ ἂν ὀριστικῶς ἐμελλον νὰ περιμένω τὴν ἔλευσιν τοῦ ταχυδρόμου.

Κατερχόμενος τὴν ὁδὸν ἢ μᾶλλον τὸ κάταντες λιθόστρωτον ὅπερ ἔφερον εἰς τὴν παραλίαν ἠσθάνθην ὀπισθεν χεῖρα τύπτουσαν με οἰκιακῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Καλὴ μέρα! πῶς ἔχεις; με ἠρώτησε μειδιῶν μέγας τις μαῦρος, μεθ' οὗ μῆνας τινὰς πρότερον εἶχον πολλάκις ταξιδεύσει.

— Εἶσαι σὺ, Μουσσᾶ; καὶ πρὸ τίνος καιροῦ εὐρίσκεσαι ἐν Βουγία;

— Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἀλλ' αὔριον τὴν πρῶταν θέλομεν ἀποπλεύσει.

— Ἄ!... δὲν παρετήρησα τὴν ὁλοκάδα σου ἐν τῷ λιμένι.

Ὁ μαῦρος ἐξέφερε βαθύν στεναγμὸν καὶ προσέθεσε

— Ἡ Ἑλ-Ρεσοῦλ δὲν ὑπάρχει πλέον, τὰ λυσομανῆ κύματα τοῦ ἀκρωτηρίου Ματιφοῦ, κατεβρόχθισαν τὸ ξύλινον σῶμά της.

— Τάλαν Μουσσᾶ! Καὶ ἠναγκάσθης λοιπὸν ν' ἀγοράσῃς ἑτέραν...

— Καὶ πῶς; δὲν εἶχον οὔτε λεπτόν ὄτ' ἐπανήλθον εἰς Δῆλον.

— Ἄλλ' αὔριον ἀναχωρεῖς, ὡς μοι εἶπες.

— Ἀληθῶς ἐπὶ τοῦ δρόμωνος Ἀγία Μαρία τοῦ Πάθου, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Νεαπολιτάνου ναυκλήρου Ἰωσήφ.

— Καὶ ποῦ θέλεις διευθυνθῆ;

— Ἔχομεν φορτίον οἴνου διὰ Στόραν.

— Ἀπέρχεσαι λοιπὸν εἰς Στόραν; ἐκραύγασα. Καὶ σοχάζεσαι ὅτι ὁ ναύκληρος ἤθελε συγκατατεθῆ νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τινὰ ἐπιβάτην;

— Μάλιστα, πρὸ πάντων ἂν πληρώνη καλῶς, διότι ὁ Ἰταλὸς οὗτος ἔχει πολλὴν ὀρεξιν λεπτῶν.

— Ὅδ' ἡγήσόν με λοιπὸν παρ' αὐτῶ.

Καταβάντες τὸ λιθόστρωτον ἐφθάσαμεν ἐντὸς ὀλίγου πλησίον μικροῦ ἐφοκίου, ὅπερ εἰς λεπτά τινα μᾶς ἔφερον εἰς τὴν Ἀγία Μαρία τοῦ Πάθου. Μετρίως ἐθέληθη ἐκ τῆς θέας τοῦ εὐτελοῦς τούτου πλοιαρίου, ὅπερ, σχήματος ὂν λιάν ἀποτόμου, καὶ χωρητικότητος οὐχὶ μείζονος τῶν 25 τόνων, τόσῳ ἦν ἐμπεφραγμένον, ὥστε οἱ πίθοι τῶν οἴνων ὑπερέβαινον καθ' ἓν πλήρες ἡμίμετρον τὰ ἐκατέρωθεν παραβύσματα. Ὑπτιος ἐπὶ παλαιᾷς προβαταίας μηλωτῆς, καὶ τὸν συνήθη πῖλον τῶν ναυτῶν τῆς Μεσογείου φέρων, ὁ Ἰωσήφ ἐκάπνιζε νωχελῶς.

— Ἄ! ναύκληρε! ἰδοὺ εἰς ἐπιβάτης διὰ Στόραν θέλεις νὰ ἐπιβιβάσθῃ; ἠρώτησεν ὁ μαῦρος προσπελάζων τὸ ἐφοκίον καὶ προσκαλὼν με νὰ μεταβῶ εἰς τὸ πλοῖον.

— Φέρε ἀποσκευὴν; ἐβαρβάρισεν ὁ Ἰωσήφ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Οὐχί, ἀπεκρίθην.

Ὁ ναύκληρος με ἠξίωσε τότε πλαγίου τινὸς βλέμματος.

Οἱ ἐκλελυμένοι χαρακτῆρες καὶ ἡ δυσμορφία τοῦ προσώπου του δὲν μοι ἐνέπνευσαν πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

— Εἴκοσι φράγκα ἐκτὸς τῆς τροφῆς, μοι λέγει.

— Παραδέχομαι.

— Δότε μοι λοιπὸν τὸ διαβατήριόν σας, καὶ ἔλθετε νὰ διανυκτερεύσητε μεθ' ἡμῶν.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου (καὶ αὕτη ἦν ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων τὰς ὁποίας δὲν βλέπει τις σχεδὸν εἰμὴ ἐν τῇ Ἀνατολῇ) ἢ Ἀγία Μαρία ἀνήχθη. Μόλις ἀπεμακρύνθημεν ἡμῖς σχεδὸν μίλιον τῆς ξηρᾶς, καὶ ἡ τρίγωνος ὀθόνη ἐλολπώθη ὡς σφαῖρα, ὁ δὲ βραδὺς ἡμῶν δρόμων διέγραψε βαθεῖαν αὐλακὰ ἐπὶ τῶν κυανῶν τοῦ κόλπου κυμάτων. Μεθ' ὅλην τὴν κακὴν τοῦ πλοίου τούτου κατασκευὴν καὶ τὴν ἀβελτηρίαν μεθ' ἧς εἶχε ταξιθετηθῆ τὸ φορτίον, διηρύσαμεν ἐξ ἡμῶν, ὅποτε αἰφνιδία μεταβολὴ τοῦ ἀέρος κατέβαλε τὸ ἰστίον, ὅπερ κατέπεσε κυμαίνομενον. Ὁ ναύκληρος διέταξε στροφὴν, ἀλλ' ἀμέσως ἐδεσμεύθημεν ὑπὸ πολυῶρου νηνεμίας καθ' ἣν οὐδ' ἡμίσειαν λεύγαν προέβημεν.

Κατὰ ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, ὁ στρατηγὸς Βεδὼ ἐπεχειρεῖ ἐκστρατεῖαν ἐν τῇ ἄνω Καβουλία, ὅπως πληροφορηθῆ περὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν λαῶν αὐτῆς καταστάσεως, ἅπαντες δὲ οἱ ὄρειοι εὐρίσκοντο εἰς κίνησιν, καὶ διὰ τηλεσκοπίου ἐντελέστατα διεκρίνομεν αὐτοὺς συνθηροισμένους ἀνὰ πολυάριθμα στίφῃ ἐφ' ὅλων τῶν λόφων τῆς ἀκτῆς.

Ἡ ὄψις τοῦ Ἰωσήφ μοι ἐφαίνετο ἀνήσυχος παρετήρει μετὰ προδῆλου προκαταλήψεως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἧτις οὐδόλως ἐρρύτιδουτο. Ἐλθόντος ὅθεν τοῦ Μουσσᾶ ἔνα ἐκτελέσει ἐργασίαν τινὰ πλησίον μου, ἠρώτησα αὐτὸν χαμηλοφώνως:

— Τί ἄρα ἔχει ὁ ναύκληρος; μοι φαίνεται ἀσθενής.

— Σιγῆ! ὑπέλαβεν ὁ μαῦρος περιδρόμων κύκλῳ ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι οὐδεὶς τὸν ἤκουεν ὁ Ἰωσήφ βλέπει τι ἐρχόμενον εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἄ! εἶπον ἐκπεπληγμένους καὶ ὅμως ὁ ἀνέφελος οὐρανὸς καὶ ἡ καθαρὰ ἀτμοσφαῖρα οὐδὲν προμηνύουσι δυσάρεστον.

— Εἶναι παγίς ἐν ἣ οἱ παλαιοὶ ναῦται δὲν παγιδεύονται... Ἰδὲ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, οἱ δελφίνες ἄρχονται νὰ χορεύωσι.

Καὶ ὁ Μουσσᾶς μοι ἔδειξεν εἰς ἀπόστασιν ἐξήκοντα ὀργυιῶν μεγάλους ἰχθῦς παίζοντας εἰς τὸ ὕδωρ.

— Εἰς πᾶσαν περίστασιν θέλομεν λάβει καιρὸν, νομίζω, νὰ ζητήσωμεν ἄσυλον ἐντὸς ἐνὸς τῶν πολυαριθμῶν λιμενίσκων τῆς ἀκτῆς.

— Φεῦ, φεῦ! ἀμφιβάλλω... ὑπετονθόρισεν ὁ μαῦρος, καὶ μάλιστα ἂν ὁ ναύκληρος πηδαλιουχῆσῃ.

— Εἶναι λοιπὸν κακὸς ναυτικός;

— Οὐχί! τούναντιόν οὐδεὶς γνωρίζει κάλλιον τὴν πορείαν σου.

— Τότε λοιπὸν...

Ὁ Μουσσᾶς κλῖνας εἰς τὸ οὖς μου,

— Εἶναι δειλός... εἶπε, χάνει ἐντελῶς τὸν νοῦν του ὅταν πνεύσῃ λαῦρος ὁ ἄνεμος.

Θάλαμος πνιγηρὸν διεδέχθη ἐντὸς ὀλίγου τὴν γλυκεῖαν αὔραν, ἣν ἀπὸ πρῶτας ἀνεπνέομεν, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγένετο αἶφνης φλογόχρους.

— Εἰς τὰς κόπας, κωπηλατῶμεν καρτερώς! ἐκραύγασεν ὁ Ἰωσήφ, καταλαμβάνων τὸ πηδάλιον καὶ διευθύνων τὴν πρῶταν πρὸς ὀμίσκον τινὰ, ὂν ἐκ προγενεστέρως ἐποχῆς ἐγνωρίζεν.

Ὁ Μουσσᾶς, εἰς γέρων ναύτης Γενουαῖος καὶ ὁ παῖς τοῦ πλοίου, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ πλήρωμα τοῦ δρόμωνος, ἐσπευσαν νὰ καταλάβωσι τὰς μακρὰς κόπας καὶ ἤρξαντο στιβαρῶς νὰ ἐλαύνωσιν. Ἐβοήθησα αὐτοὺς ὅσον ἠδυνάμην. Ἀλλὰ δέκα λεπτὰ μόλις εἶχον παρέλθει, καὶ σφοδρὸν κτύπημα ἀέρος ὠθησεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ πλαγίου, ὕψωσε δὲ τὸ ἄρμενον πρὸς τὸν αἰθέρα ὡς λεπτὴν ταινίαν ἐκ τριχάπτου. Αἶφνης νεφέλη ἀμαυρὰ ὡς φιάλη μέλανος, κυλισθεῖσα ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας κατέκρυψεν ἀφ' ἡμῶν τὸν οὐρανόν. Ὁ λαίλαψ ἀνειλίχθη τότε μεθ' ὅλης τῆς φρικώδους αὐτοῦ μεγαλοπρεπείας.

Ἡ θέσις ἡμῶν ἐδεινοῦτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, διότι ὁ δρόμων τοῦ ὁποίου τὸ κατὰστρωμα ἐξίσουτο σχεδὸν μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, εἰσεδέχετο τεράστια κύματα. ἠναγκάσθημεν ὅθεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν κωπηλασίαν καὶ νὰ προσαρτηθῶμεν εἰς τοὺς προτόνους, ἵνα μὴ σαρωθῶμεν ὑπὸ τῶν κυμάτων ἄτινα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν παρήρχοντο ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας.

Ὁ δυστυχὴς Ἰωσήφ, πελιδνὸς τὴν ὄψιν ἀφῆκε τὸ πηδάλιον καὶ ἤρξατο γεγονυῖα τῇ φωνῇ ν' ἀπαγγέλλῃ ὅσας ἢ μνήμη του διετῆρει προσευχάς. Ὁ Μουσσᾶς ἐσπευσε τότε πρὸς τὸ οἰάκιον ὅπως τὸν διαδεχθῆ. Ὁ εὐτελής ἡμῶν κέλῃς σπέδιδεν ὡς καρύου λέπος φοβερωτάτους τριγμοὺς, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν διαλυόμενον. Ἐπὶ τέλους πελώριόν τι κύμα φρικωδέστερον τῶν προγενεστέρων ἐρρίψεν ἡμᾶς ἐπὶ σπιλάθος, ἐφ' ἧς ὁ δρόμων κατεσυντρίβη ὡς ὕελοσ, ἡμεῖς δὲ κατεβρόχθισθημεν ὑπὸ τῶν κυμάτων...

Ἄγνοῦ πῶς εὐρέσθην παρὰ τὴν ἀκτὴν ἠνέχθη πιθανῶς ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἀφ' οὗ ἠδυνήθη νὰ ἐπανορθωθῶ, ἦν νὰ ἐρευνήσω περὶ τῆς τύχης τῶν δυστυχῶν συμπλωτῆρων μου. Εἰς ἀπόστασιν 15 περίπου βημάτων ἀπ' ἐμοῦ ἀνεκάλυψα τὸν μαῦρον ἐκλελυμένον καὶ

ἀσθμαίνοντα πλησίον τῶν πτωμάτων τοῦ τε Ἰωσήφ καὶ τοῦ Γενομαίου ἠρώτησα αὐτὸν περὶ τοῦ παιδὸς ἀλλ' οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ἡτένιστα δὲ ἐνός βλέμματος τὴν φρίκην τῆς θέσεώς μας· διεσώθημεν ἐκ τῆς θαλάσσης ὅπως περιπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Καβυλίων.

— Στοχάζεσθε δυνάτον, ἠρώτησα τὸν Μουσσᾶν, ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς Βουγίαν ἢ εἰς Ζιζέλλι, χωρὶς νὰ συλληφθῶμεν ὑπὸ τῶν ὀρεινῶν;

— Μοὶ φαίνεται ἀμφίβολον, διότι δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ ὀδοιπορώμεν διὰ νυκτός, ἄλλως τε δὲν γωρίζω τὸν τόπον τοῦτον κάλλιον σοῦ.

— Ὁφείλομεν ἄρα ν' ἀφεθῶμεν πρὸς αἰχμαλωσίαν.

— Οὐδαμῶς τὸ ἐπεθύμουν.

— Τί θ' ἀποβῶμεν λοιπόν;

Ὁ Μουσσᾶς μ' ἐθεώρησε περιέργως εἰς ταύτας τὰς λέξεις.

— Ὅ,τι συνήθως ἀποβαίνουσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, εἴπε ποιήσας ἐκφραστικὴν τινα κίνησιν.

— Στοχάζεσθε ὅτι θέλουσι μᾶς κατατομήσει;

— Ἀναμφίβωλος, ἀφοῦ πρότερον μᾶς ἐψήσωσιν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

— Κάλλιον ὅθεν ν' ἀποθάνωμεν παρὰ νὰ περιπέσωμεν εἰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέτρον ὅπερ ἤδη δυνάμεθα νὰ λάβωμεν.

— Τὸ αὐτὸ φρονῶ, ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος ἀφοῦ κατώρθωσεν ἤδη νὰ στηῖ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἡ νύξ ἤρξατο νὰ προχωρῇ, ἀλλ' ὁ τυφὼν δὲν κατέπαυεν. Εἰς μάτην ἐζητήσαμεν νὰ συναθροίσωμεν χρήσιμὰ τινα λείψανα τοῦ ναυαγίου· τὸ μέρος ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα ἦν μὲν εὐπρόσιτον, ἀλλὰ τόσῳ στενόν, καὶ περιεκλυοῦτο ὑπὸ τόσῳ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων ἀκτῶν, ὥστε οὐδὲν συντριμμα ἠδυνήθη νὰ διασωθῇ ἐπὶ τῆς χέρσου. Βλέποντες δ' ὅτι ἀνωφελῶς ἠθέλομεν ἀπολέσει τὸν πολυτίμων καιρὸν μας, ἐνταφιάσαντες ἐν τῇ ἄμμῳ τοὺς νεκροὺς τοῦ τε ναυκλήρου καὶ τοῦ Γενομαίου, κατελίπομεν τὴν ἀκτὴν καὶ ἠρξάμεθα ν' ἀνέρπωμεν ἐπὶ τινος γηλόφου, ὅπουθεν ἢ ὅρασις ἐδύνατο νὰ περιλάβῃ ἰκανὴν ἔκτασιν γῆς.

Πρῶτος ὁ μαῦρος ἐφάσεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑποῦ αἴφνης κατεκλινήθη ποιῶν μοι σημεῖον ἵνα σιωπήσω. Ἐπὶ χλοεροῦ λόφου, ὀκτακόσια σχεδὸν μέτρα ἀπέχοντος, παρστηρίσαμεν σημαντικὸν ἀριθμὸν ῥαβδωτῶν σκηνῶν περιστοιχουμένων ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀνδρῶν τῶν ὁποίων διεκρίνομεν τὰ μακρὰ πυροβόλα. Ἐκατοστὺς δὲ ἵππων ἐβοσκον τὴν δροσερὰν πᾶν τοῦ λόφου.

— Δεινὸν, δεινόν... ἐψιθύρισε ὁ Μουσσᾶς μορφαζόμενος· εὕρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ πολυαριθμοῦ στρατιᾶς παρσκευαζομένης εἰς ἐκστρατείας.

— Μέλλει ἴσως νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐπικουρίαν τῶν προσβληθειῶν φυλῶν ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ σώματος.

— Τὸ πιστεύω. Ἀλλ' ἄγωμεν, δὲν εἶναι συμφέρον νὰ προδῶμεν περαιτέρω, ἐπανέλαβεν ὁ μαῦρος ὀπισθοπορῶν τετραποδίτη, καταβῶμεν αὖθις πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ζητήσωμεν μέσον δι' οὗ νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς θέσεως.

Παρακολούθησα αὐτὸν μετὰ πίστεως, διότι ἐκτός τῆς ἰδιαίτερας ὑπολήψεως ἦν μοι ἐνέπνευσεν ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ, ἐγίνωσκον ὅτι οὐχ ἦτον ἐμοῦ ἐθεώρησε συμφέρον ν' ἀποφύγῃ τοὺς Καβυλίους. Κυριολεκτικῶς ἀπεθνήσκον τῆς πείνης, καὶ τὰ ἐνδύματα ἡμῶν βεβαρυσμένα ὑπὸ τοῦ ὕδατος μετέδιδον ἡμῖν ζωηρὰν δρόσον, ἣτις ἀπέβαιναν ἀφόρητος. Παραπορευόμενοι τὴν ἀκτὴν εὕρομεν εὐτυχῶς ἐχίνους τινας καὶ δύο παγούρους· οἵτινες πρὸς ὀλίγον μᾶς διετήρησαν. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡμεῖς εἰσέτι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξέλθωμεν μετὰ τινος ἀσφαλείας ἐκ τῆς εἰρκῆς ταύτης.

— Ἀνυπερθέτως ὀφείλομεν αὐριον ν' ἀναχωρήσωμεν πρῶταίτατα, διότι ἄλλως θέλομεν ἀφούκτως ἀνακαλυφθῆναι ὑπὸ τῶν ληστρῶν ταγματῶν.

— Τί ποιητέον;

— Ἄγνωθ.

Ἡ θέσις μας ἀληθῶς ἦν φρικώδης· ὀπισθεν μὲν ἐξετείνετο τὰ ἄπειρον τῆς θαλάσσης, ἐμπροσθεν δὲ εἰς ἀπόστασιν ἑκατοστῶν τινῶν βημάτων ἐσκήνουν ἐχθροὶ ἀδυώπητοι.

— Συνέλαβ' ἕνα ἰδέαν, λέγω πάραυτα εἰς τὸν μαῦρον, θάνεισόν μοι τὴν μάχαιράν σου.

Ὁ Μουσσᾶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κολεοῦ μακρὸν καὶ πλατὺ φάσγανον.

— Πρὸς τί; με ἠρώτησεν.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἤρξατο νὰ κόπτω τοὺς πυκνοτέρους τῶν κλάδων ἐξ ὧν ἠδυνήθη νὰ εὕρω, καὶ προσεκάλεσα τὸν μαῦρον νὰ τοὺς ἐπισωφρεύσῃ. Ὅτε δ' ἡ ποσότης αὐτῶν μοι ἐφάνη ἰκανή, ἐξέβαλον τὸν χιτῶνά μου, ἔκοψα αὐτὸν εἰς στενὰ χωρία τὰ ὅποια τυλίσσω κατεσκευάσα σχοινίον ἰκανῶν μέτρων.

— Ἐνόησα! ἐκραύγασεν ὁ Μουσσᾶς, θέλεις προσβάλει τοὺς Καβυλίους δι' αὐτῶν πᾶν ὄπλων πᾶν, θέλεις δηλ. κατασκευάσει θάμνον ἀκανθῶδη δι' οὗ νὰ διέλθῃς μεταξὺ αὐτῶν. Θέλομεν ἴσως ἐπιτύχει, ἀλλ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα, σκεπτόμεθα.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

I. Δ. T.

ΨΥΧΗ ΜΕΛΛΟΥΣΑ

ΝΑ ΚΑΤΕΛΘῆ Εἰς Τὸν Κόσμον.

(Μετὰφρασις.)

Παρήλθον ἑκτοτε ἑξ̄ χιλιάδες ἔτη περίπου. . .

Πρὸ ἡμίσεως μῶλις αἰῶνος εἶχε δημιουργηθῆ ὁ κόσμος· ὁ δὲ Θεὸς εἶχεν ἤδη ἐξέσει τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν ἀπὸ τὸν παράδεισον. Δὲν ἔμενον πλέον εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ αἱ μέλλουσαι νὰ κατέλθουν εἰς τὸν κόσμον ψυχαὶ ἵνα ζωογονήσωσι τὰ γεννηθισόμενα σώματα.

Ἡ πρώτη ἐπανελθούσα εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἦτον ἡ τοῦ Ἄβελ, καὶ αἱ δοξολογίαι τῶν Ἀγγέλων μετὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Ὑψίστου ἐδέχθησαν τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐξορίστου καὶ μάρτυρος ἐκεῖνης ψυχῆς, ἣτις ὄφειλε τὴν γέννησίν της εἰς ἕνα ἀμάρτημα καὶ τὸν θάνατόν της εἰς ἕνα ἔγκλημα.

Δευτέρα ἦτον ἡ τῆς Εὐας· ὅτε δὲ αἱ πύλαι τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν εἰς τὴν ἀφίξιν τῆς ἀμαρτωλοῦ ταύτης ψυχῆς, ἣτις κηλιδωθείσα ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐξηγνίσθη διὰ τῆς λύπης, ὅλαι αἱ μέλλουσαι νὰ ἔλθουν εἰς τὸν κόσμον ψυχαὶ δραμῶσαι περιεκύκλωσαν αὐτὴν ὅπως μάθωσι τὰ τῆς γῆς.

Ἡ Εὐα ἠρέσθη νὰ ἀπαντήσῃ:

« Ἠμάρτησα, ὑπέφερα, ἐδέχθη. Τῆς ζωῆς τὰ πάθη » εἰσι πολλά καὶ αἱ πικρίαι οὐχὶ ὀλιγώτεραι, ἐνῶ ἡ » χαρὰ εἶναι βραχυτάτη. » Καὶ κατηνθῆθη πρὸς τὰ δεξιά τοῦ πατρὸς, ἵνα ἐκεῖ περαιώσῃ τὴν ἐν τῇ γῇ ἀρξάμενν δέσιν της.

Διὰ τὰς οὐρανίους ψυχὰς τὰς οὐδὲν ἕτερον τῶν ἐπουρανίων οἰδούσας, αἱ δύο αὗται λέξεις πάθη καὶ πικρίαι, ἦσαν ἄγνωστοι, καθότι δὲν ἐγίνωσκον εἰμὴ τὴν ἡμερον αἰωνιότητα, καθὼς δὲν διεκρίνον εἰμὴ ἔκτασιν ἀκίνητον· διὸ περιδιαβάζουσιν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Θεοῦ τοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας των μὲ ἀστέρας πεποικιλμένους, ἀπασαὶ ρεμβάζουσαι, ἠρώτου ἀλλήλας, τί ἄραγε ἐσήμενον τὰ πάθη αὐτὰ καὶ αἱ πικρίαι αἱ ἄγνωστοι εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἐνίοτε ψυχὴ τις ἀπομακρυνομένη τῶν ἄλλων, ἠκολούθει μυστηριώδη τινα ἀτραπὸν ἄγουσαν εἰς μέρος ἔνθα ἄλλη δὲν τὴν ἠκολούθει, καὶ ἐκεῖ κύπτουσα πρὸς τοὺς θόλους τοῦ οὐρανοῦ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τί συνέβαιναν ἐν τῇ γῇ· ἀλλὰ τὰ πυκνὰ σκότη τῶν παθῶν ἔμεναν ἀδιαπέραστα εἰς τοὺς οὐρανίους τῆς ὀφθαλμοῦς ὡς αἱ ἀκτῖνες τῆς αἰωνιότητος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην.

Μεταξὺ τῶν περιέργων τούτων ψυχῶν ὑπῆρχε μία εἰς ἣν ὁ καλὸς τῆς Ἄγγελος προεῖπε, ὅτι ἐμελλε νὰ γεννηθῇ ἀπὸ τοὺς κόλπους γυναικὸς καὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἢ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε.

— Πότε θὰ γεννηθῶ; ἠρώτησε περιέργως ἡ ψυχὴ.

— Περιμένε καὶ προσεύχου· ἀπήντησεν ὁ Ἄγγελος.

Καὶ ἀπέπτη πρὸς ἀναβολὰς τοῦ οὐρανοῦ ἐγκαταλιπὼν τὴν δύστηνον ταύτην ψυχὴν περιεργότεραν παρὰ ποτε.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη. Ψυχὴ τις ἀφῆκε τὴν γῆν· ἀλλ' ὅτε ἦλθε νὰ κρούσῃ τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ἄγγελος τῆς δικαιοσύνης τὴν ἀπέβαλλεν.

Ἄπας ὁ περὶ τὸν Θεὸν σύλλογος γονυκλιτῆς καὶ δεόμενος ἠρώτησε τὸν Θεόν, τίνας ἕνεκεν ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ἀπέκλειετο τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Θεὸς ἀπήντησεν:

« Ἐκαλεῖτο Κάιν καὶ ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ· διὰ τοῦτο ὁ ἥλιος ἐκρύβη πάλιν, ὡς ὅτε ἐπράττετο τὸ πρῶτον κακούργημα.

Ἐν τούτοις τὸ πρῶτον ἀμάρτημα ἐξῆψε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ ἂν οἱ θνήσκοντες ἐπολλαπλασιάζοντο, δὲν ἐπανήρχοντο ὅμως εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ὀλίγαὶ ψυχαὶ ἐκ τῶν ἀπερχομένων ἐκεῖθεν. Ἀλλ' ὅσῳ εἰς ἐπέστρεφε τις, τὴν ἠρώτου μὲ πλείονα προθυμίαν εἰδήσεις τῶν ἐν τῇ γῇ διατρεχόντων ἀλλ' αὐτὴ ἀπῆλθε « Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνθρωπίνου ἀπολύται· ὅ,τι ὅμως ἐκεῖνος ἐπραξεν εἶναι καλόν· ἡ δὲ γῆ μεταξὺ τῶν ὀδυνῶν της ἔχει καὶ ἀπολαύσεις. »

Καὶ προσήρχετο πρὸς τὸν Θεὸν ἵνα ἐκθέσῃ τὰς δεήσεις καὶ ὀδύνας, ἃς ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας της.

Οἱ δὲ αἰῶνες παρέρχοντο καὶ ἡ ψυχὴ περιέμενον! . . .

Ἡμέραν τινὰ οἱ Ἄγγελοι κύπτοντες πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου εἶδον δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρά του· τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, ἐπροξένησε τὸν κατακλυσμόν.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας ὁ οὐρανὸς ἐκλαυσε διὰ τὰς ἀμαρτίας τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ ἐξηρανίσθη.

Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανίων θόλων, τὸ βλέμμα τῶν ἀγγέλων παρακολούθει ἐνῶ ἐδέοντο, ὡς ἡμεῖς παρακολουθοῦμεν ἕνα ἀστέρα, ἀντικείμενόν τι ὅπερ ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κυμάτων· ἦτον ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Ἡ ψυχὴ ἣτις περιέμενον ἀνυπομόνος τὴν γέννησίν της, ἀπώλεσε τὰς ἐλπίδας της βλέπουσα ἐξηρανίζομένην τὴν γῆν. Ἡ Ἴρις τῇ ἔδωκε τὰς ἐλπίδας της ὁ κόσμος ἀνεβάνη.

Ὅσῳκις ψυχὴ τις κατήρχετο εἰς τὸν κόσμον ἢ ἀνυπόμονος ψυχὴ τὴν συνώδευεν ἕσον ἠδύνατο μακρότερον λέγουσα αὐτῇ:

— Ὅταν ἀδελφῆ μου ἐπιστρέψῃς μὴν λείψης νὰ μοὶ διηγηθῆς τὰ τοῦ κόσμου.

Ὅταν δὲ πάλιν ἡ ψυχὴ αὐτὴ εὕρισκετο πλησίον τοῦ καλοῦ τῆς Ἄγγελου κατὰ τὴν ὄραν τῆς προσευχῆς τὴν ἠρώτα:

— Ὅθ' γεννηθῶ ἄραγε ταχέως;

— Περιμένε καὶ προσεύχου· ἀπῆλθε οὕτως.

Καὶ οἱ αἰῶνες παρήρχοντο. . .

Ἐν τούτοις ὁ κόσμος καθημερινῶς ἐδίδετο εἰς τὴν ἀπόλειαν· αἱ δοξολογίαι ἐξηκολούθουν μὲ περισσοτέραν ζῆσιν καθόσον ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν γῆν. Ἄν δὲ ποτε ψυχὴ τις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐγένετο δεκτὴ μὲ μέγαν ζῆλον καὶ ὁ Θεὸς τὴν ὑλόγει.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τιμωρία δὲν ἐπενήργησεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ διὰ τῆς συγγνώμης· ἐπλασεν ὅθεν ψυχὴν κατ' εἰκόνα τῆς Ἁγιότητος του, καὶ τὴν ἐπεμψεν ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ἄγγελοι τὴν συνώδευον ψάλλοντες, καὶ ὅτε ἐγένετο μακρὰν αὐτῶν ἔμενεν γονυκλινεῖς μακρὰν τῆς εἰσέτι ἐπὶ πολλὸν χρόνον.

Μόλις ἡ ψυχὴ αὕτη, ἣν ὁ μὲν Θεὸς ἀπεκάλεσεν υἱὸν τοῦ οἱ δὲ ἄνθρωποι Μεσσίαν, διέμεινεν εἰς τὴν γῆν τριάκοντα ἔτη, καὶ αἱ ψυχαὶ ἤρχισαν νὰ ἐπανερχονται εἰς τὸν οὐρανὸν, καθαρζόμεναι ἀπὸ τὸν θεῖον αὐτὸν ἄνθρωπον. Καθεκαστὴν ἐγένοντο ἑορταί, καθεκαστὴν ἐπέστρεφον εἰς τὸν οὐρανὸν νέοι μάρτυρες καὶ θεῖαι παρθένοι.

Τέλος καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπανεῆλθεν φέρων εἰς τὰς αἱματοφύρτους χεῖρας τοῦ τὸν ἀκάνθινον στέφανόν του.

Ὁ δὲ Θεὸς εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐλθε υἱέ μου! οἱ πόδες σου ἐπλήγησαν εἰς τὴν τραχειάν ὅδον ἣν διέβης, ἀλλ' ἡ καρδία σου ἔμεινεν ἀγνή ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν.

Καὶ τὴν ἔθεσεν ἐκ δεξιῶν του.

— Τί κόσμος εἶναι αὐτὸς, ἐσκέπτετο ἡ ῥεμβάζουσα ψυχὴ, εἰς ὃν τολμοῦν νὰ φονεύσουν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Φῆμη διέτρεχεν εἰς τοὺς οὐρανούς ὅτι ἐμελλεν ὅσον οὐπὼ νὰ ἔλθῃ ψυχὴ τις ἀμαρτωλὸς ἣν ὁ Μεσσίας ἤγγισεν.

Καὶ ἦλθε μετ' οὐ πολὺ.

Ἡ πρώτη εἰς προὔπαντησιν τῆς δραμοῦσα ψυχὴ ἦν ἡ περιμένουσα τὴν γέννησίν της μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν. Τῇ εἶπε δέ:

- Ποῖον ἦτο τὸ ὄνομά του ἐν τῇ γῆ ἀδελφή μου;
- Μαγδαληνὴ· ἀπῆντησεν ἡ πρώην ἀμαρτωλός.
- Καὶ ὑπάρχουν πολλαὶ αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς;
- Ναί, πλὴν εἶναι βραχεῖαι ἐνῶ αἱ τοῦ Κυρίου εἰσὶν αἰῶνιοι.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ προσῆλθεν καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου.

Ἡ περιμένουσα ψυχὴ ἤκουσε τὸν Θεὸν λέγοντα τῇ Μαγδαληνῇ:

« Πολλὰ ἔσονται αἱ ἀνταμοιβαὶ σου διότι καὶ ὁ ἔρως σου ἦτο πολὺς.

Ἡρώτα δὲ ἐαυτὴν τίς ἐστὶν ὁ ἔρως οὗτος ὅστις ἐγένετο ἡ πρώτη ἀμαρτία τῆς ἀπωλείας τῶν ἀνθρώπων· περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἐγνώριζον ἐν οὐρανοῖς· ὅστις ἀπόλεσε τὴν εὐάν ἔσωσε δὲ τὴν Μαγδαληνὴν.

Διὸ καὶ καθίστατο ἐπὶ μάλλον ἀνυπόμονος ἵνα μάθῃ τὰ μυστήρια ταῦτα τοῦ κόσμου εἰς ὃν ὁ Θεὸς ἐξώριζεν το-

σοῦτους ἀνθρώπους, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ στιγμικίαν εὐχαρίστησιν ἐθυσιάζον τὰς αἰωνίους ἀπολαύσεις. Δὲν ἦτο δὲ πλέον ἡ ἀνυπομονησία της αὐτῆ ἐπιθυμία, καθότι ἡ φύσις της τῇ ἀπηγόρευε τὸ ἐπιθυμεῖν· ἦτον ἐλπίς. Ἦθελεν ἴσως νὰ ὑποκύψῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μαρτύριόν της, ἵνα ἐπανεέλθῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἐστεμμένη μὲ τὸν διπλοῦν στέφανον, τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀγιότητος ὅστις ὅμως ἠθέλεν εἶσθαι ἴσως ἦττον θεῖος ἐκείνου τῶν ἀδελφῶν της· καὶ ἠσθάνθη τὴν πνοὴν τῆς ὀργῆς ἣν ὁ πεσὼν τοῦ οὐρανοῦ ἄγγελος ἐξετόξευσε κατὰ τῶν ψυχῶν. Ὅπως καὶ ἂν ἦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπείρου μακαριότητος, αὕτη περιέμενε τὴν ἐπιπόλαιον ταύτην χαρὰν.

Καὶ ὡσάκις ἀπῆντα τὸν ἄγγελόν της τῷ ἀπέτεινε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν εἰς ἣν οὗτος ἀπῆντα πάντοτε τὸ « περιέμενε καὶ προσεύχου. »

Αἱ εἰδήσεις ἐν τούτοις τὰς ὁποίας ἐλάμβανον ἐκ τῆς γῆς δὲν ἦσαν τόσον εὐχάριστοι διὰ μίαν ψυχὴν τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τοῦ συνέγγυς παρηκολούθησαν τὸν Χριστὸν καὶ μολοντί ἐπανερχόντο μὲ τὴν ψυχὴν ἀγνήν, τὸ σῶμα τῶν ὅμως ἔφερε τοὺς μύλωνας τῶν κκουχιῶν. Αἱ παρθένοι αἵτινες ἐπέστρεφον εἰς τὸν οὐρανὸν ἡχαιρίστου τὸν Θεὸν τοῦ ὅτι τὰς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ γῆινον σκῆνωμά των, καὶ ὡσάκις ὠμίλουον περὶ τῆς γῆς, δὲν ἔλυποντο διότι τὴν ἄφησαν.

Ἡ ψυχὴ περιέμενε πάντοτε. . . (ἀκολουθεῖ.)

(ὕπὸ τῆς Κ^α. Μ. Δ. Σ.)

Ο ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΕΩΤΑΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Mortui te salutant,

Ἡ πρωΐα ἦτο νεφελώδης καὶ ψυχρά. Ὁ νεκροκράββατος—νεκροκράββατος τῆς τελευταίας τοῦ λαοῦ τάξεως—ἐστάθμευεν παρὰ τὴν θύραν τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἑλλεως.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐνταφιάσῃ ἀξίεραστον καὶ ἐνάρετόν τινα νέον ὅστις εἶχεν ἀποθάνει ἐκ τῆς φιλολογίας δι' ἧς ἤλπισε νὰ ζήσῃ.

Τίνος ἄρα ἐστερεῖτο ἡ εὐγενὴς αὕτη καρδία, ὁ εὐφυὴς οὗτος νοῦς ὅπως διὰ τῆς φήμης φθάσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν; Τόσων ἐλαττωμάτων ὅσας ἀρετὰς εἶχεν. Ὁ Φίλιππος ἦτο μετριόφρων, εὐσυνείδητος, εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος· τρομερὰ τῷ ὄντι τετραὶς ἐπικινδύνων ἀρετῶν! Ὅστε πρωΐαν τινα ἡ ἀσθένεια καὶ μετ' αὐτήν. . .

Γνωρίζετε τὰ λοιπά. — Ἡμεῖθα τρεῖς εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἧτις ὤδευε πρὸς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Παρασσοῦ.

Ἡ νεκρική συνοδεία ἐβαίνε βραδέως, καὶ καθ' ὄδον, κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀπεκαλύπτοντο,

δλαι αἱ γυναῖκες ἐποίουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· πτωχοί τε καὶ πλούσιοι· νέοι τε καὶ γέροντες ἀπένειμον τελευταῖον πρὸς τὸν τεθνεῶτα χαιρετισμόν. Εἰκοσάκις ὑπῆρξα μάρτυς τοῦ πρὸς τοὺς θανόντας σεβασμοῦ τῶν διαβατῶν· εἰκοσάκις ἐγὼ αὐτὸς ὁρμεμφύτως πῶς ἀπένειμον τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους παροδίτας. Πλὴν διατὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ χεραιτισμὸς οὗτος μοὶ προϋξένησε τοιαύτην βαθεῖαν ἐντύπωσιν; ποῖον τὸ αἷτιον;

Ἴσως ἡ πένθημος σιγὴ τῆς τελετῆς, ἴσως ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν ὁ Νοέμβριος ἐξετύλισεν τὸν νεκρὸν μανδύαν τοῦ ἴσως ἡ ἀνάμνησις τοῦ δυστυχοῦς φίλου. . . Ἴσως ταῦτα πάντα.

Ἐν τούτοις ἤρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ σκεπτόμενος μοὶ ἐφάνη αἴφνης ὅτι ἤκουσα γνωστὴν μοι τινὰ φωνήν. Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Φιλίππου ὅστις διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ εἰρωνικοῦ ὕφους του μοὶ ἔλεγεν:

— Βλέπεις; μὲ χαιρετοῦν ὅλοι σήμερον... ἐνῶ χθές!... Εἰξεύρεις, ὅτι εἶναι ὥραιος ὁ θάνατος; Ἐκεῖνος πρὸς ὃν οὐδεὶς ἐπρόσεχε χθές, ἐκεῖνος εἰς οὐτινος τὰς ὀδύνας οὐδὲν βλέμμα ἐστρέφετο, σήμερον βλέπει τοσαύτας κεφαλὰς ἀποκαλυπτομένας ἐνώπιόν του. Φίλε μου, πρέπει νὰ ἀποδείξω εἰς τοὺς φιλόφρονας τούτους ὅτι καίτοι πτωχός, ὑπῆρξα ὅμως νέος καλῆς διαγωγῆς καὶ διακεκριμένης συμπεριφορᾶς· φίλε μου, ὀφείλω νὰ τοῖς ἀποδώσω τὸν χαιρετισμόν.

— Ἴδου — κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν — διαβαίνομεν ἤδη τὴν συνοικίαν ἣν κατώκουν. Ὁλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ γνωρίζω, ἐνῶ ἐμὲ οὐδεὶς μὲ ἀναγνωρίζει. Λοιπὸν ἄς ὠφελῶ ἐκ τῆς μετεμνήσεώς μου ταύτης. Ζῶν βεβαίως δὲν ἠθελον ἐνοχλήσει ἡ δυσχεροσθήσει τὸν πλησίον μου διὰ σκληρὰς τινὸς ἀληθείας. Ἄλλ' ἤδη ἀναχωρῶν διὰ παντός, ἔχω νομίζω τὸ δικαίωμα νὰ κάμω μίαν ἐξαιρησιν.

— Καλὴ μέρα σας, φίλτατε κύριε Φιλαργυρίδη! Ποῦ πηγαίνετε τόσω πρῶϊ τυλιγμένος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν παμμεγέθη γούνα; εἰς τὸν περίπατον βεβαίως· καὶ ἐγὼ, ὡς βλέπετε ὑπάγω εἰς τὸν περίπατον· καὶ μάλιστα ἐφ' ἀμάξης! Μὴ συνοφρυᾶτε! δὲν προτίθεται νὰ ταπεινώσω τὴν δίτροχον ἀλαζόνα ἄμαξαν σας. Καλὴ μέρα σας κύριε Φιλαργυρίδη! ὑπῆρξατε ὀλίγον ἀπηνῆς πρὸς ἐμὲ — σὰς ἐχρεώστων ἐν μνησίον διὰ τὸ δωμάτιον μου, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦν τόσω ψυχρός· τριάντα τρία φράγκα καὶ πενήντα ἑκατοστά — ἀλλ' ἐπιπτε τοσαύτη χιών! — Σὰς παρεκάλουν, σὰς καθικέτευον. Ὁκτὼ ἡμέρας διορίαν ὅπως ἐξέλθω, ὁκτὼ ἡμέρας καὶ τίποτε περισσότερον!

Δὲν ἠθελήσατε νὰ μὲ ἀκούσητε, δὲν ἐσυγκατανεύσατε, καὶ μὲ ἀπεβάλλετε τοῦ οἴκου. Ἐφυγα ὅθεν ἐγκαταλείπων ὡς ἀντιμίσιον τὰ πενιχρά μου ἐπιπλα! Ἐπὶ ὀλοκλήρους νύκτας ἠναγκάστην νὰ περιέρχωμαι τὰς ὁδοὺς μὴ ἔ-

χων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, διότι μοὶ εἴχετε ἀφαιρέσει πᾶν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον. Ἴσως κατὰ τὰς δύο ἐκείνας νύκτας, φίλτατε Φιλαργυρίδη, ἀπέκτησα τὴν στηθικὴν ταύτην ἀσθένειαν ἣτις μὲ ἀφήρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς. . . Πλὴν ἀδιάφορον· δὲν σκοτίζεσθε διὰ τοιαῦτα μικρὰ πράγματα! Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σας ἐμποδίζω ἀπὸ τὸν δρόμον σας· σὰς ἐμποδίζω ἴσως ἐνῶ πηγαίνετε νὰ τελειώσητε καμμίαν ἐμπορικὴν πράξιν μὲ ὄφελος 75 τοῖς 100. Ἴδου φεύγω· τὸ συνειδὸς σας δὲν σὰς τύπτει βεβαίως διότι μὲ ἐχαιρετήσατε, ὑγιαίνειτε, κύριε Φιλαργυρίδη!

— Ἀξίεραστε μοι προστάτα, εἶμαι ὅλος ὑμέτερος, ἐπανελάθε μετὰ μικρὰ σιγὴν ἡ φωνὴ ἀποτεινομένη πρὸς παχύσωμον τινὰ κύριον. . . Ἄγνοεῖτε ἴσως πρὸς ποῖον ἐβάλλετε τὸν πῖλον σας. Ἐνθυμείσθε ἴσως τὸν ἀθῶον ἐκείνον καὶ ἄπειρον νεανίαν ὅστις ἦλθεν εἰς Παρισίους πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν; Εἶχον μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ὑμᾶς διότι σὰς ἐνόμιζον τὸν ἐναρετώτερον ἄνδρα. . . Ὁ, τί λαμπρὰ ὑποδεξίσεις! Γνωρίζετε τὸν κόσμον καὶ εἰξεύρετε νὰ περιποιήσθε τοὺς πρωτοπείρους. Μόνον ἐπεθύμουν νὰ μοὶ εἰπῆτε ἂν ἦναι δυνατόν τί ἐγένεον οἱ δύο ἐκεῖνοι τόμοι τοὺς ὁποίους ἐγὼ συνέγραψα καὶ ὑμεῖς ὑπεγράψατε ὅπως πωληθῶσι καλλίτερον. Ἐκαμαν κρότον καθὼς μὲ ἐπληροφόρησαν· διότι καὶ ἡ θύρα σας μοὶ ἐκλείσθη ἔκτοτε. Τὸ στάδιον μου, ὡς βλέπετε, ὑπῆρξεν ἦττον λαμπρὸν ἐκείνου τῶν συγγραμμάτων Σας!... Ὅταν ὑμεῖς ἀποθάνητε θά σας πλέξουν, — ἀναμφιβόλως — ἐγκώμια καὶ νεκρολογίας... Ἐγὼ. . . μ' ἐχαιρετήσατε. . . μὲ ἀρκεῖ. . . Εἶμαι ὅλος ὑμέτερος ἀξίεραστε μοι προστάτα!

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ. — Γελοιοδέστατον συνοικέσιον ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Ὀλδαβιγκτῶν τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Ἰάκωβος Πόλκερ ὀγδοηκονταεξαετής ἐνυμφεῦθη τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βάγκ τὸ ὀγδοηκοστὸν δευτερον τῆς ἡλικίας της ἄγουςαν. Ὁ Ἰάκωβος Πόλκερ πρὸ ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν ἐλάτρευεν ἐνθέρμως τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βάγκ, ἀλλ' αὕτη εἶχε προτάξει πείποτε καρδίαν σιδηρὰν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ σταθεροῦ καὶ ἐπίμονος ἔρασοῦ. Τέλος, μετὰ ἐξηκονταετῆ ἀντίστασιν ἡ σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος ἐρωμένη ἐνέδωκεν, δοθείσης δὲ τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου οἱ νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν εἰς πᾶρακρήμενην τινα ἔπαυλιν ὅπως διέλθωσιν τὸν μελίρρυτον μῆνα τοῦ γάμου των. ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ. — Δύο ἀξιωματικοὶ φιλονεικοῦντες ἐπὶ σοβαροῦ τίνος ἀντικειμένου, τοιαύτας ἀντήλλαξαν ὕβρεις,

ὥστε ἡ χρῆσις τῶν ὄπλων ἐγένετο ἀναγκαῖα· πρὶν ὅμως ξιφουλκήσωσιν, στραφεὶς εἰς ἐξ αὐτῶν πρὸς νεανίσκον τινα, — Παιῖ, τῷ εἶπεν, δεικνύων αὐτῷ τὸν ἀντίπαλόν του ἰδοὺ δέκα λεπτὰ ὑπαγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ διατάξῃς νὰ κρούσουν πενθίμως τοὺς κώδωνας καὶ νὰ φροντίσωσιν περὶ τῆς κηδείας τοῦ πτώματος τούτου. — Ἀλλὰ κύριε, ἀπήντησεν ὁ παῖς μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας ζῆ εἰσέτι. . .

— Ἐ, εὐήθη, ὑπέλαβεν ὁ περὶ τῆς νίκης πεπεισμένος ἀξιωματικός, δὲν βλέπετε ὅτι ζητεῖ νὰ μονομαχήσῃ μετ' ἐμοῦ;

ΟΔΗΓΗΣΟΝ ΜΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΞΙΝ. — Κύριός τις ἐδείπνα παρὰ τινι φίλῳ του· βλέπων ὅμως ὅτι ἐνῶ πλεῖστα φαγητὰ παρεθέτοντο εἰς τὴν τράπεζαν, οἶνος δὲν ὑπῆρχε διόλου καὶ αισθανόμενος σφοδρὰν δίψαν ἔκραξε παρ' αὐτῷ τὸν ἵπποκόμον. Καλὲ ἄνθρωπε τῷ εἶπεν, ὅταν διψᾶσῃ οἱ ἵπποι σου τί κάμνεις; — Τοὺς ἵππεύω καὶ τοὺς ὀδηγῶ εἰς τὴν βρύσιν ἀπήντησεν ὁ ἵπποκόμος. — Τότε λοιπὸν ἵππευσόν με καὶ φέρε με εἰς τὴν βρύσιν διότι θὰ σκάσω ἀπὸ τὴν δίψαν.

ΥΠΟΜΟΝΗ. — Ἀμερικανὸς τις ἐξώδευσε τρία ὀλόκληρα ἔτη ἐργαζόμενος ὡκτὼ ὥρας τὴν ἡμέραν ὅπως γνωρίσῃ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ λέξεων, λέξεων καὶ γραμμάτων. Εὔρεν δὲ ὅτι αὕτη περιεῖχεν 31, 173 ῥήσεις, 713,692 λέξεις, καὶ 3,966,480 γράμματα. Τὸ ὄνομα Σαβαῶθ ἀναφέρεται ἐν τῇ Βίβλῳ 6,866 φορές.

ΠΟΡΗΣΙΣ.

ΤΟ ΜΑΓΟΝ ΑΝΘΟΣ.

Τῷ Φιλτάτῳ μοι Μιλτιάδῃ Παππᾷ.

Ἐν Ἄνθος μοὶ εἶπον ἕς τὴν γῆν πῶς ἀνθεῖ, Μυρίας πληγὰς καὶ δεινὰ θραυπέων, Καὶ λήθη τῶν πόνων εὐθὺς θαυπέων, εἰς ὄντινα ἀπαξ αὐτὸ ὄσφρανηθῆ.

Πεισθεὶς εἰς λειμῶνας ἐζήτησ' αὐτό· Διέβην κοιλάδας κρημνοὺς καὶ θαλάσσας, Πλὴν μάτην τοῦ βίου τὰς ὥρας ἀπάσας Διήνυσά τ' ἄνθος αὐτὸ νὰ ζητῶ.

εἶπέ μοι κἄν, Φίλε, μὴ Σὺ ἐπὶ γῆς Ἡτύχυσας τ' Ἄνθος αὐτὸ ν' ἀπαντήσης; Εὐρῶν ἠδυνήθης τὴν φλόγα νὰ σῴσης Τῆς νέας εἶπέ μοι ὦ φίλε, πληγῆς; . . . (α)

(α) Ὁρα τεύχος, ἡ Ζ'. Ἐν δάκρυ εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ φίλου μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Σημ. Συντ.

Φεῦ! μάτην τὸ Ἄνθος τὸ μάγον ζητῶ εἰς βράχους παντοίους κρημνοὺς καὶ κοιλάδας, Ἐνῶ εἰς τοῦ τάφου θαρρῶ τὰς σχισμάδα, Πῶς αὔριον μέλλω νὰ εὔρω αὐτό! . . .

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

O temps de rêverie et de force et de grace ! V. Hugo.

Τὴν ποίησιν ἦν μ' ἔδιδε ἕς τὰ νεαρὰ μου ἔτη Καὶ τὰς πλουσίας κ' ὑψηλὰς τοῦ ἔρωτος ἐνοιόκς Μία ἀκτίς τοῦ οὐρανοῦ, ἀναμνησκομ' ἔτι!

Μακρὰν τῆς τύρβης ἔζησα, ἀλλ' ὄχ' εἰς ἐρημίας Τῆς φαντασίας τὰς τερπνὰς ἀπήλαυσα χιμαῖρας Καὶ ἐπλανήθην εἰς μονὰς τοῦ παραδείσου θείας.

Ἄναμνησκομαι, θρηνῶ τὰς προσφιλεῖς ἡμέρας, Καθ' ἃς τὸ πρῶτον πάλλουσαν ἠσθάνθην τὴν καρδίαν Καὶ βλέμμα πρῶτον ἐστρεψα εὐγῶμον ἕς τοὺς ἀστέρας.

Παρῆλθον! ἦσαν ὄνειροι, δὲν βλέπω εἰμὴ μνειᾶν Πόσον ταχὺ τὸ πέτασμα τ' ἀδυσωπήτου Κρόνου! Νεότης, Ἄνθη, Ἡδοναί, τὴν πτῆσιν ἔχουν μίαν!

A. I. Σ. (Σάμιος)

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ 45 — Ζητεῖται: Νὰ διαιρεθῆ ὁ ἀριθμὸς, 45 εἰς τέσσαρα μέρη εἰς τὸ πρῶτον μέρος νὰ προστεθῆ ὁ ἀριθμὸς 2' ἀπὸ τὸ δεύτερον μέρος ν' ἀφαιρεθῆ ὁ ἀριθμὸς 2' τὸ τρίτον μέρος νὰ διαιρεθῆ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2' τὸ τέταρτον νὰ πολλαπλασιασθῆ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2' τὸ δὲ ὅλον τῆς προσθέσεως, τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀφαιρέσεως, τὸ πηλίκον τῆς διαίρεσεως καὶ τὸ γινόμενον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ νὰ ᾧσιν ἴσα.

Τῷ λύτη τοῦ προβλήματος δωρηθήσεται τὸ γεωσι ἐκδοθὲν μνηστώρημα, Ὁ ΜΕΛΑΓΧΡΟΥΣ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Η'. φθλῶ προβλήματος.

Τὸ ἐν τῷ Η'. τεύχει τῆς ΕΔΕΜ προταθὲν πρόβλημα ἐλύσεν ἐπιτυχῶς ὁ κύριος Κ. Δαπέρης, ἔχει δὲ ὡς ἐφεξῆς:

Περίουσία τοῦ πατρὸς ἡρ. 360,000 γιολ' εἰ — ἔλαβον ἕκαστος 60,000

τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς ἐφέρετο ἀνω καὶ κάτω ὅπως διοργανίσῃ τὴν ἀναχώρησιν.

Πάντες ἦσαν παιδροί.

Ἡ Κλάρα, ὡς ἐὰν νέα τις ζωὴ εἶχε κατισχύσει τῆς χαρμίσσης ἐκείνης νοχελείας ἣτις πολλάκις κατελάμβανεν αὐτὴν, ἐπήγαινε, ἤρχετο, ἐσκίρτα, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἦν ἐνεποίει αὐτῇ ἡ ἰδέα τῆς ξιφοκινδύνου ἐκδρομῆς. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας Δὲ Καμπᾶς, ὅπερ συνήθως ἐφαίνετο ἀπαθὲς, ἐζωγραφίζετο ἡ σταθερὰ ἐκείνη καὶ ἐνθερμος ψυχὴ ἦν ἐνομίσατο ἱερὸν καθήκον τῆς νὰ περιστείλῃ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, τὸ δὲ λάμπον βλέμμα τῆς, τὸ ἡμινεωγμένον αὐτῆς χεῖλος ἐδείκνυον ἔτι ἀνέπνεεν ἤδη ἄλλον αέρα, ὅτι εὐρύτερος ὀρίζων τὴν περιέβαλλεν.

Κατ' οὐδὲν ἦπτον εὐθυμοὺς ἦν ὁ κύριος Σαμψῶν, ὅστις ἐν τῇ παιδρότητι του ταύτη συννενοῦτο μετὰ τινῶν νεανίσκων ἐριζομένων τίς ἐξ αὐτῶν νὰ δείξῃ πλείστορον θάρρος καὶ εὐκινησίαν.

Ἄλλως τε ἡ διάθεσις αὕτη τοῦ δίδεσθαι εἰς νευρικὴν, οὕτως εἶπεῖν, ἐνέργειαν ἀπὸ τὴν πρὸ μικροῦ νοχελείαν εἶναι συνήθης εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ τροπικοῦ.

Δύο μόνον μορφαί, ἡ τοῦ Κλεμανσῶ καὶ ἡ τοῦ ὑπηρετοῦ, ἀπεκόσμου τὴν εὐχαριν ἐκείνην ὁμήγυριν. Καὶ ὁ μὲν Ἐρνέστις κατείχετο ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐμάνθανεν ὅτι εὐρίσκετο ὁ Σαμψῶν, καὶ περὶ πλέον διότι ἡ ναγκάζετο νὰ παρακολουθῆσῃ ἐκδρομὴν ὀργανισθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Ὁ Πλονζὲ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν εἰσέτι εὐρισκόμενος τῆς συγκινήσεως τῆς προτεραιᾶς ἐμελαγχόλει, ἔχων τὰς αἰείποτε ἐρυθρὰς παρειὰς του πεποικιλμένας ὑπὸ λευκῶν στιγμάτων καθιστώσας τὸ πρόσωπόν του μαρμαρόχρουν.

Μόλον τοῦτο οἱ ὀρθακμοὶ του ἦσαν εἰς ἀέννηον κίνησιν, μεγάλην δὲ κατέβαλεν προσπάθειαν ἵνα κατασελῇ τὴν φρικίαν ἦν καθ' ὅλα του τὰ μέλη ἠσθάνετο, ὡσάντις ἐβλεπε μαῦρόν τινα πλάσιον του διερχόμενον καθ' ὅσον μᾶλλον τῷ ἐπήρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ τοῦ θωπεύσῃ τὴν οὐλότριχα κεφαλὴν, μὲ τὴν ἀκρὰν τοῦ πυροβόλου του.

Ἄπαντες ἦσαν ἐνοπιοὶ, οὐδ' αὐτῶν τῶν δύο ὑπηρετῶν ἐξαιρουμένων, εἰς οὓς εἶγον δώσει ἀνὰ ἐν πυροβόλον ἵνα μὴ φανῇ ὅτι τοὺς μεταχειρίζοντο ὡς ἀνδράποδα, καὶ τὸ ἀληθέστερον χάριν προφυλάξεως καθότι οἱ μαῦροι εἶχον ἀνὰ χεῖρας τοὺς ἀκινάκεις των τοὺς ὁποίους εἰς τὰς ἐργασίας των μεταχειρίζονται, καὶ οὓς ἔφερον ἵνα κόπτουν τοὺς σχοίνους καὶ τοὺς χαμαίροπας (α) οἷτινες ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσουν εἰς τὴν διέχασιν τῶν περιηγητῶν.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἀνεχώρουν, ὁ Κ. Ὄβεν ἐλθὼν νὰ λάβῃ τὰς τελευταίας διαταγὰς τοῦ Κ. Σαμψῶν, ἐπλησίασεν

(α) Εἶδος χαμηλοῦ φοίνικος.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΔΕΜ.)

τὸν Κλεμανσῶ καὶ τῷ εἶπε λάβρα δεικνύων τὴν κυρίαν Καμπᾶς διὰ τοῦ βλέματος:

Ἐνθυμοῦ!

Ὁ Βελμὸτ ἰστάμενος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρὰ τὸν Κλεμανσῶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ πρὸς ποῖον ἀπετείνετο τὸ « ἐνθυμοῦ » ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε εἰμὴ τὸ ἀπειλιτικὸν καὶ ἀπλανὲς βλέμμα τοῦ Ἐρνέστου τὸ ὅποιον ἐφαίνετο προσπαθὼν νὰ ἀποφύγῃ.

Ἐν τούτοις, ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Κ. Ὄβεν ἀπομακρυνόμενον καὶ εἶπεν Ἀγγλιστὶ εἰς τὸν Τζῶν κρατοῦντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του:

— Ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ σοὶ συστήσω τὸν Ἴρλανδὸν τοῦτον κύνα.

Ὁ Κλεμανσῶ τὸν ἤκουσεν, ἀλλ' ἄφησε νὰ παρέλθουν καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ὡς κενὸς ἦχος, ἵνα ἐπὶ πλέον πείσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἀγγλικὴν. Συναμα δὲ ἅπαντες ἵππευσαν.

Ἐὰν ὁ Βελμὸτ δὲν κατείχετο ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐκείνου πνεύματος, τὸ ὅποιον μὴ ἐξαρκούμενον εἰς τὴν ἰδέαν ἦν ἔχει περὶ τῆς ὑπεροχῆς του, φαντάζεται ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ πράξῃ ὅ,τι εἰς Ἀγγλος ἀνευ δυσκολίας κατορθοῖ, θὰ ἐπετύγχανεν ἴσως εἰς τὸ τέχνασμα ὑπερ ἐμελέτα κατὰ τοῦ Ἐρνέστου. Εἰς Γάλλος, εἰς τέλος μὲ πνεῦμα ἀνθρώπου, ἤθελε μεταχειρισθῆ πλείοτερον πανουργίαν πλὴν ὀλιγωτέρην κακεντρέχειαν εἰς τὸν ἀστεϊσμόν του.

Ἐὰν τὴν διανομὴν τῶν ἵππων ἐμελλε νὰ κάμῃ ὁ Ἐρνέστις, καὶ ἐπεθύμει νὰ καταστήσῃ τὸν Βελμὸτ γελοῖον, ἤθελε τῷ προσδιορίσει τὸν ἀργότερον καὶ ἀθλιέστερον ἵππον, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀκολουθῆ μακρόθεν τὴν συνοδίαν ποτὲ ὅμως δὲν ἤθελεν ἀποφασίσει νὰ τῷ δώσῃ τὸν ἀγριώτερον καὶ ζωηρότερον ἵππον μὲ κίνδυνον νὰ τοῦ θραύσῃ τὰ ὀσά.

Ἀλλὰ ὁ Βελμὸτ ἐπράξε τὴν Ἀγγλικὴν του κακεντρέχειαν, μόλις δὲ ὁ Κλεμανσῶ ἵππευσε, καὶ εὐθὺς ἠδυνήθη νὰ κρίνῃ μὲ ὅποιον ζῶον (ἐννοούμεν τὸν ἵππον) εἶχε νὰ κάμῃ.

Αἱ περιστροφαι, αἱ ἐγκλίσεις, οἱ λακτισμοὶ, τὰ πηδήματα, ἤρχισαν ἀμέσως, καὶ πανταχόθεν φωνὴ τρόμου καὶ φρικῆς ἠκούσθησαν, ὅτε ὁ Ἐρνέστις ὑπ' ὀργῆς καὶ κενοδοξίας ὀρμώμενος ἐπελήθη νὰ δαμάσῃ τὸν τρομερὸν ἵππον, τὴν μόνην ἐλπίδα τοῦ Κ. Βελμὸτ. Οὕτως, ὅτε μὲν ἀφίων τὸν χαλινὸν ἐλεύθερον καὶ βυθίζων τοὺς πτεριστήρας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, ὅτε δὲ αἰφνηδῶς σύρων τὸν χαλινὸν καὶ σχίζων τὰ χεῖλη του, ἠδυνήθη μετ' ὀλίγα λεπτὰ νὰ θραύσῃ, οὕτως εἶπεῖν, τὴν μανιώδη ὀρμὴν του, ὥστε ὅτε ἐπλησίασεν πρὸς τὴν πεφοβισμένην Κλάραν, τὸ δύστυχον ζῶον, κεκαλυμμένον ἀπὸ ἀφρὸν μεμιγμένον μὲ αἷμα καὶ ἰδρώτα, ἔτρεμε καθ' ὅλα του τὰ μέλη καὶ ὑπήκουεν ἐννοήσαν ὅτι τὴν διεύθυνσιν του ἀνέλαβεν ἰσχυρότερος κύριος.

Ἡ Κλάρα ἦτο παιδίον, πλὴν παιδίον καλὸν, ἀφελές, μὴ ἔχον καμμίαν τῶν προσποιήσεων καὶ πανουργιῶν αἰτινες καθιστώσι τὰς γυναῖκας τόσοσιν ἰσχυράς καθ' ἡμᾶς.

Εἶπεν ὁθεν εἰς τὸν Ἑρνέστιν:

— Πόσον Κύριε Κλεμανσῶ με ἐτρομάζετε! Εἶτα σρεφρμένη πρὸς τὸν Ἑδουάρδον τῷ εἶπε με σοβαρότητα:

— Διατί νὰ δώσετε τοιοῦτον ἵππον εἰς τὸν Κύριον Κλεμανσῶ; Ἄν δὲν ἦτο τόσῳ καλὸς ἵππευτὴς ἠδύνατο νὰ συμβῆ δυστύχημά τι, καταστρέφον τὴν περὶ διασκεδάσεως πρόθεσιν μας.

Ἡ μεταξὺ τῶν λόγων τῆς Κλάρας ὑπάρχοντα διαφορὰ καὶ τῶν συγχαρητηρίων ὅπερ ἡ κυρία Δὲ Καμπᾶς ἀπηύθυνεν πρὸς τὸν Ἑρνέστιν ἐπὶ τῆς γενναιοφυχίας του καὶ τῆς ἐπιδεξιότητος αὐτοῦ, ἦτον, ὅτι ἡ μὲν Κλάρα ἐλευθέρως ἐξέφραζε τὸν ἀληθῆ τρόμον ὃν ἠσθάνθη, τὴν εἰλικρινῆ ἐπίπληξιν ἣν ἀπέτεινε καὶ τέλος τὸν φόβον μὴ ἀπολέσῃ τὴν διασκεδασίαν τῆς περὶ ἧς μεγάλα ἐρόνει, ἐνῶ οἱ τῆς κυρίας Καμπᾶς, ἐνῶ ἐφαίνοντο ὅτι πρὸς τὸν Ἑρνέστιν μόνον ἀπέτεινοντο, ὑπέκρυπτον χλευασμοὺς ἀορίστους καὶ μέμψεις περιφρονητικὰς ἐναντίον τοῦ Ἑδουάρδου Βελμότ.

Ἐν τούτοις ἀνεχώρησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μεγαλοπρεπεία τοῦ μέρους ὑπερίσχυεν οὐχὶ μόνον κατὰ τῆς ἀγανακτικῆς τοῦ Ἑρνέστου ἀλλὰ καὶ τοῦ τρόμου τοῦ Πλονζέ. Πρὸ πάντων, ὅταν διαβάντες τὰς κλλιερημένους γαίτας εἰσεχώρησαν πρὸς τὰ πρὸ αὐτῶν ἀνοιγόμενα σύσκια καὶ ζοφερά ἐκεῖνα δάση ὧν ὅμοια ἐκτός ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ οὐδαμοῦ τις ἀπαντᾷ, τότε ὁ Ἑρνέστις ἀπέβαλεν πᾶσαν ἀλλοτρίαν ἀνάμνησιν.

Ἐκεῖ ὕψον πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς κορυφὰς τῶν οἰκιστικῶν κάλαμοι μετὰ τῶν πρασίνων ὡς ὁ σμάραγδος φυλλωμάτων τῶν ἡ πτέρεις ἦτις ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐβενώδους κορμῶ τῆς διαστέλλει τὸ εὐρύ τῆς γλεξήλιον ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀκακία, ἡ κολοσσιαία κωνόκοπος (manglier) ἦτις ἐπὶ τῶν παχέων κλόνων τῆς φέρει φύλλα πολυάριθμα τρεφόμενα ἀρκούντως διὰ τοῦ χυμοῦ τῆς; πρὸς τούτοις δὲ τὰ εὐώδη περίξ ἀνήθη, τὰ πλανώμενα πτηνὰ μετὰ τὰ πικρολόχρα πτεράτων, τὰ ψιθυρίζοντα καὶ διαυγῆ ὕδατα τῶν πολυπληθῶν βρύκων, προσέθετον ποιητικόν τι καὶ ἐπίσημον εἰς τὴν θάλλουσαν ταύτην φύσιν.

Ὁ Ἑρνέστις δὲν ἔπαυεν εἰς ἕκαστον βῆμα ἐκφέρειν ψιθυρισμὸν θαυμασμοῦ, λησμονῶν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ Κλάραν καὶ Σαμφῶν καὶ κυρίαν Καμπᾶς, καὶ αὐτὸ ἐτι τὸ πρὸς τὸν Ἑδουάρδον μῖσος του.

Μετὰ πολλοὺς τέλος κόπους ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ θεϊκῶδους μέρους ἐνθα ἀφῆκαν τοὺς ἵππους τῶν. Ἐκεῖ τὸ θέαμα ἠλλάξε' τὴν μεγαλοπρεπῆ φύσιν διεδέχτο μονότονος ἐρημία, αἱ δὲ κυρίαί μὴ δυνάμεναι νὰ διέλθουν τὰς δυσβάτους ὁδοὺς, τὰς ὁποίας οφείλει τις νὰ διατρέξῃ ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ἐσαμάτησαν,

ἐνῶ ὁ Κ. Σαμφῶν, ὁ Κλεμανσῶ καὶ ὁ Ἑδουάρδος, συνόδεύμενοι ὑπὸ τινῶν μαύρων, ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν τῶν.

Δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἡφαιστῆ αὐτοῦ τοῦ πάντοτε καπνίζοντος καὶ τοῦ ὁποίου τὰ πυρὰ καίοντα ἀκαταπαύστως προετοιμάζουσιν ἴσως φρικώδη τινα ἐκρηξίν ἣτις θὰ μεταβάλλῃ τὴν πρόσοψιν τῆς νήσου ταύτης, ἢ θὰ τῇ προσθήσῃ νέον τι νησιδίον εἰς τὴν Μεγάλῃν Γῆν ἣτις δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ εἰμὴ ὑψωμὰ τι γῆς ὑποβρυχίου, συμβάν εἰς στιγμὴν δονισμοῦ τινος ἐκ τῶν καταξέσχίζοντων τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς.

Πανταχόθεν περιστάνται ὄχαιοι ὅθεν ἐξέρχεται καπνὸς λευκός, πυκνός, πνιγνός, βράχοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ θείου κρυσταλλωμένου οὐτινος τὸ κροκοειδὲς χρῶμα ἔχει τι πελιδνόν.

Ἐνῶ ἐπροχώρουον βραδέως καὶ ὁ Βελμότ ἐθέσσει μετὰ πολλὴν περιέργειαν τὸ ἔδαφος ὁ Κ. Σαμφῶν τῷ εἶπε μετὰ ὑπερήφανον:

— Βλέπετε, Ἑδουάρδε, ἡ τύχη μας ὅλη δὲν συνίσταται εἰς τὰς κατοικίας καὶ ἐὰν ἡ Γαλλία ἀντὶ νὰ λησμονῇ τὰς ἀποικίας τῆς ἢ ἀντὶ νὰ τὰς θεωρῇ ὡς βάρος περιττόν, ἐξώδευεν ἐνταῦθα τινὰ ἑκατομμύρια ἐξ ὧν ῥίπτει εἰς ἀνωφελεῖς ἐργασίας, καὶ ἐδοκίμαζεν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἐπιχειρήματα τὰ παράγοντα τὰ πλούτη τῶν ἐθνῶν, ταχέως θὰ εὑρίσκε τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων τῆς.

Ἄλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ λέξις ἀποικία εἶναι ταυτῶσμος τῆς λέξεως καταστροφή. Ἐσχηματίσθη ὅθεν ἀριθμὸς τις οἰκονομολόγων οἵτινες εὑρον ὅτι ἐκάστη γῆ οφείλει νὰ ἐξαρκῇ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς καὶ ἂν ὠμίλει τις περὶ δαπάνης ἣτις θὰ ἐγένετο μακρὰν τῆς Γαλλίας θὰ ἀνίσταντο κατὰ τῆς ἐξουσίας.

Ὁ Κ. Σαμφῶν ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν μετὰ λυπηροῦ ὕφους καὶ προσέθεσε σεῖων θλιβερώς τὴν κεραιλήν:

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοῦ δὲν ἔχει οὕτω.

Ὁ Κ. Βελμότ μὴ γνωρίζων ἀναμφιβόλως τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἔπαινον τῆς πατρίδος του ἀνέκραξε ζωηρῶς.

— ὦ! οὐχὶ βεβαίως καὶ ἂν τὰς κατείχαμεν δὲν θὰ παρημελοῦμεν ὁμοίαν πηγὴν ἀπολαβῆς.

Ὁ Κλεμανσῶ εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐνθυμήθη τί εἶχεν ὑποσχέθῃ εἰς τὸν Κ. Ὅθεν καὶ παρετήρησε τὸν Κ. Βελμότ συναθροίζοντα ποσότητα ἀρετῆν θεῖου ἵνα ἔχῃ, ὡς ἔλεγεν, ἀνάμνησιν τινὰ τῆς ἐκεῖσε ἐκιδρομῆς του. Ἐὰν ὁ Κλεμανσῶ δὲν ἦτο προειδοποιημένος περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Βελμότ θὰ ἐπίστευεν εἰς τὰ λόγια τούτου. Καθότι πάντες γινώσκουσι ὅτι μία τῶν μεγάλων μαρινῶν τῶν Ἀγγλῶν εἶναι τὸ νὰ φέρωσιν σημεῖα ὑλικά τῶν ταξειδίων τῶν. Ἡ μαρινὴ αὕτη, ἡ πολλακίς γελοῖα, καθίσταται ἐνίοτε ἀλογος ἀπαίτησις βαινίονσα μέχρι τοῦ βανδαλισμοῦ. Εἰς Ἀγγλῶς συναρῶν ἐν λιθάριον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὅτι

διέβη ἓνα ποταμὸν, καὶ ὑποκλέπτει πάντοτε τεμάχιον οἰκοδομήματος ὡς σημεῖον βεβαίον τῆς ἐκεῖθεν διαβάσεώς του.

Ἐπεσκέφθη πρὸ τινῶν ἐτῶν ὑπόγεια τινὰ ἐνθα ὑπῆρχον τὰ ἐρείπια ἀρχαίου τιος δικαστηρίου. Τὴν τελευταίαν φοράν καθ' ἣν τὰ εἶδον δὲν ἔμενον εἰμὴ τὰ τεῖχη μόνον, ὁ δὲ φύλαξ μοι εἶπεν ὅτι τὰ ἐπιλοιπα ἐκλάπησαν κατὰ τεμάχια παρὰ τῶν Ἀγγλῶν περιηγητῶν. Ἄν ἠδύνατο ἤθελον θραύσει ἓνα τῶν δακτύλων τοῦ ἐν Παρισίοις ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα λαβόντες αὐτὸ τὸ κρεμάσωσιν εἰς μίαν τῶν ἐν Λονδίῳ αἰθουσῶν τῶν. Ἐνεκα τούτου δὲν προζένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Κ. Σαμφῶν ἢ συνάθροισις τοῦ θεῖου παρὰ τοῦ Ἑδουάρδου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Κλεμανσῶ ὁ Βελμότ συνήθροισε περισσοτέραν ἀφ' ὅσων ἐχρειάζετο ποσότητα, ὥστε ἄλλην τινὰ μεταχειρισίαν θὰ προτίθετο ὁ Ἑδουάρδος ἢ τὴν ἐν τῇ πατρίδι του μεταφορὰν ἀπλοῦ δείγματος.

Ὅτε Κλεμανσῶ καὶ ὁ Ἑδουάρδος ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπὶ τοῦ εἶδους τοῦ ἔδαφους ἐπὶ τῶν φυσικῶν διαθέσεων του, καὶ ἐπὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τοῦ διαγράψαι εὐδατον τινὰ ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὴν θάλασσαν.

Οὕτω, ἐνῶ οὗτοι ἐθεῶντο προσεκτικῶς προσέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τὴν καλουμένην Μεγάλῃν Σχισμάδα ἣτις διαμερῆ εἰς δύο τὸ ὄρος.

Ἡ σχισμὰς αὕτη κατέχεται ἐγκρασίως ὑπὸ σωροῦ βράχων οἵτινες τὴν διατέμνουσιν ὡσεὶ γέφυρα ἀνητημένη ὑπεράνω τοῦ χάσματος. Οἱ βράχοι οὗτοι κυλισθέντες βεβαίως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους συναπητηθήσαν καθ' ἣν στιγμήν ἐκυλόντο σωρηδὸν εἰς τὸ βάραθρον, καὶ ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

Ὁ Κλεμανσῶ ἐκύλισεν λίθους τινὰς πρὸς τὴν καταβάθραν ἣτις δὲν ἐκάπνιζον, καὶ τοὺς ἤκουσαν κυλισμένους μετὰ πατάγου ἐπὶ τινα λεπτὰ εἰς τὰ βάθη.

Ὁ λευκόχρους καπνὸς ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς ὄχτους ἐκάλυπτε τὴν ὁδὸν ἣν εἶχον διατρέξει, καὶ μετὰ περιέργου συμπτώσεως ὁ Ἑδουάρδος καὶ ὁ Κλεμανσῶ ἐσκέφθησαν ὅτι ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ πραχθῇ τὸ φρικωδέστερον ἐγκλημα χωρὶς τὸ παραμικρὸν νὰ φανῇ ἴχνος. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς πραγματικῶς ὠπλισμένοι, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν ἦτον ὀλόκληρος δωδεκάς μαύρων ὄλων ῥωμαλαίων ἐναντίων τῶν ὁποίων τὰ πυροβόλα τῶν οὐδὲν ἰσχυον, καθότι πρὶν ἢ σκεφθῶν καλῶς, ἐκεῖνοι ἠδύνατο ὑπερασπιζόμενοι ὑπὸ τοῦ καπνὸν νὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς κρημίσουν εἰς μίαν τῶν πολυπληθῶν χαραδρῶν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἢ ἐπελθοῦσα εἰς τοὺς δύο Ἑυρωπαϊοὺς ἐζωγραφίσθη τόσον εἰς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν καὶ εἰς τὸ περιέργον βλέμμα ὅπερ ἐβρίψαν γύρω, ὥστε ὁ Κ. Σαμφῶν τοὺς ἠννόησε καὶ ἐμειδίασε, θέλων δὲ τρόπον τινὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ τοῖς εἶπεν:

— Ἡ ἀνωφέρειν αὕτη φίλοι μου με ἀπέκαμεν' ἄς καθίσωμεν ἐνταῦθα ὀλίγον.

Εἶτα ἕνεκα μικροφυχίας εἶτε ἕνεκα τῆς χαμερποῦς ἐκείνης δειλιάς ἣν ὁ Θεὸς ἐγγέει εἰς τὰς μοχθηρὰς καρδίας, καὶ ἣτις ἀποδίδει εἰς ἄλλους τὰς ἐγκληματικὰς ἐκεῖνας διαθέσεις ἄπερ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ διατρέφει, ὁ Βελμότ ἐξεπλάγη εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ δι' ἀκουσίου κινήματος ὠπισθοδρόμησεν, ἐνῶ ὁ Κλεμανσῶ τῷ εἶπε μετὰ σκωπτικοῦ ὕφους:

— Εἴμεθα δύο, κύριε, μετὰ σοῦ μὴ φοβῆσαι τόσον.

Ἡ προσβολὴ αὕτη ἦτον τόσον εὐθεῖα καὶ τόσον ζωηρὰ ὥστε ὁ Κ. Σαμφῶν ἠννόησεν αὐτὴν, νομίζων δὲ, ὅτι τοῦτο ἔπραττεν ὁ Ἑρνέστις πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς τοῦ Ἀγγλοῦ προῖνης ἀστείότητος, ἐπρόσθεσε.

— Τῶντι, εἴμεθα δύο, κύριε Κλεμανσῶ, ἀλλ' εὐρέθην μόνος ἐνταῦθα ἄλλοτε, καθ' ἣν ἐποχὴν μάλιστα οἱ λευκοὶ δὲν ἦσαν ὡς σήμερον σεβαστοὶ πρὸς τοὺς μαύρους.

— Καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦτον νομίζετε ἴσως μεγάλης ὠφελείας πρόξενον; ἠρώτησεν ὁ Ἑρνέστις, ἐνῶ ὁ Βελμότ καταστείλας τὴν ταραχὴν του, ἐφαίνετο ἀναμετρῶν τὴν καταλληλοτέραν στιγμὴν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἑρνέστου.

— Τοσοῦτον, ἀπήντησεν ὁ Κ. Σαμφῶν, ὥστε ἤθελον προτιμῆσαι νὰ πλανῶμαι εἰς τὰ ἀγριώτερα δάση καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀνυπέβλητα καταφύγια τῶν μαύρων ἢ εἰς τὰς πλατείαις τῶν Παρισίων σας ἀγυιάς.

Ἡσθάνθη καὶ ἐγὼ τὴν ἰσχὺν αὐτὴν καὶ ὡς σὰς εἶπον καθ' ἣν ἐποχὴν ἐχειροκρότου τὴν ὑπὸ τῶν μαύρων καταστροφήν τῶν λευκῶν. Ἡμῖν πολὺ νέος τότε. Ἐπανερχόμεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ ἤμην, ὡς ὑμεῖς τώρα, ὀλίγον συνειθισμένος μετὰ τὴν ἀγρίαν αὐτὴν φύσιν, ἣτις ἔμελλε νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τοῦ συμβεβηκότος μου τούτου μέλαν χρῶμα ἱκανὸν νὰ φοβῆσῃ τὸν γενναϊότερον τῶν ἀνθρώπων.

Ἦτο προδηλον ὅτι ὁ Κ. Σαμφῶν εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῇ τὸ συμβάν αὐτό.

Ἄρχε ἐπεθύμει τοῦτο διότι ἦτον ὁ ἦρος τοῦ συμβάντος, ἢ διότι δι' αὐτοῦ τοῦ διηγήματος ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἐν μάθημα εἰς τοὺς δύο νέους; Τοῦτο ὁ Κλεμανσῶ δὲν ἰσχυσε νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλὰ τῷ ἤρκει ὅτι τοῦτο ἤρεσκεν εἰς τὸν Κ. Σαμφῶν ἵνα καὶ οὗτος φανῇ ὅτι ἐπιθυμῆ νὰ ἀκροασθῇ, καθ' ὅσον μᾶλλον ὁ Βελμότ ἐπέμενεν ὅτι χάνουν τὸν πολυτιμὸν τῶν χρόνων, καὶ ὅτι αἱ Κυρίαί θὰ ἐσαρύνθησαν νὰ τοὺς ἀναμῶνουν.

— Τότε, ἐπρόσθεσεν ὁ Κ. Σαμφῶν, θέλω σὰς εὐχαριστήσω ἀμφοτέρους, εἰς ὑμᾶς Κ. Κλεμανσῶ λέγω τί μοι συνέβη, εἰς ὑμᾶς δὲ φίλτατε Ἑδουάρδε, τὸ διηγοῦμαι ὡσαύτως ὅτε θὰ κατερχόμεθα.

Οἱ περιηγηταὶ ἤρχισαν τὴν ὁδὸν, ἰδῶν δὲ τί τοῖς ἐδιηγήθη ὁ Κ. Σαμφῶν.

Η'.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

Εἶχε παρέλθει ὀλίγος καιρὸς μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ῥισεπάνς, ἐγὼ δὲ εἶχον ἐπανακάμψαι ἐν Γουαδελούπη ἐπὶ σκοπῶ τοῦ νὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργοστασίων μου· ἀλλὰ ἐπιθυμῶν νὰ πληρηρωρηθῶ πρῶτον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀποικίας, ἀπεσῦρθην παρά τινι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων κτηματιῶν μας, κατοικοῦντι ἐν Καπεσέρη μικρῷ προστείῳ κειμένῳ παρά τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἐκτεταμένης καὶ εὐφόρου πεδιάδος ἣτις ἄρχεται ἀπὸ τῆς κατωφερείας τοῦ ὄρους εἰς ὅπερ εὐρισκόμεθα ἡδῆ.

Ἐν τῷ προστείῳ τούτῳ ὑπῆρχε μικρά τις φρουρὰ διοικουμένη ὑφ' ἐνὸς Μασσαλιώτου ὅστις εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν σύζυγον του, ἣτις ἀληθῶς ἦν ὠραιότατη καὶ λίαν φιλάρεστος. Ὑπῆρξα εἰς ἐκ τῶν πρώτων τρωθέντων ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς καὶ τῶν προκλητικῶν τρόπων τῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ πιστεύσω καὶ τὰ περὶ αὐτῆς ἀδόμηνα.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν πλείστοι ἀνυπότακτοι μαῦροι περιεφέροντο ἀκόμη εἰς τὰ δάση, βεβαχχευμένοι εἰσέτι ὑπὸ τῶν αἱματηρῶν κατορθωμάτων των, ἡ Μαριάννα ἠρέσκετο νὰ δίδῃ συνεντεύξεις εἰς τὰ πλέον μεμακρυσμένα μέρη, καὶ εἰς τὰ δάση αὐτὰ ἀκόμη ἄπερ περιφράσσουσιν ὀλοτελῶς τὸ μέρος τοῦτο.

Ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις μέχρι τίνος ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς ταύτης πρὸς ἐκεῖνους οἵτινες ἤθελον δεχθῆ τὴν συνέντευξιν ταύτην· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκεῖσε ἐλευσεῶς μου οὐδεὶς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διατρέξῃ τοσοῦτον κίνδυνον ὅπως τύχῃ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἐξαιρέσει δύο γάλλων ἀξιωματικῶν οἵτινες ἐδολοφονήθησαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἦμην δεκαοκταετής, κύριοι, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην πᾶς κίνδυνος καθίσταται θέλγητρον διὰ τὸν ἐρῶντα. Ὁ Μασσαλιώτης ἦτο εἰς θρασύδειλος ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἤθελε διαπεράσει διὰ τοῦ ξίφους του τὸν πρῶτον ὅστις ἤθελεν ρίψει βλέμμα ἐπὶ τῆς συζύγου του, προσέτι ἡ τῶν νυκτερινῶν συνεντεύξεων ἰδέα μὲ κατεγοήτευεν καὶ μοι προσεμειδία. Ἐτέθην ὅθεν κατόπιν τῆς Μαριάννης καὶ μετὰ τινος ἡμέρας, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶ νὰ στενάξω ἐπὶ πολὺ, εἶδον ἑμαυτὸν εἰς θέσιν τοῦ νὰ κάμω τὴν ἐπίσημον πρὸς αὐτὴν διακοίνωσιν μου. Δὲν ἐπερίμεινα πολὺ τὴν ἀπάντησιν ἡ Μαριάννα μοι εἶπε γελῶσα:

— « Δὲν κάμνω ἐγὼ τοιαῦτα πράγματα ἐντὸς οἰκίας ἧς οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὦτα, οὔτε εἰς μέρη ἐνθα δύνανται νὰ ἔλθωσιν οἱ περιεργοὶ καὶ οἱ συκοφάνται. Αὔριον, πρὸς τὸ ἐσπέρας εὐρέθητι εἰς τὸν *Φαῖον Βράχον*· θὰ ἦμαι ἐκεῖ.

— « Θέλω ἔλθει τῇ ἀπάντησα ».

Ἡ Μαριάννα μὲ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον, ἐγὼ δὲ ἐνόησας τὴν ἀμφιβολίαν τῆς, ἐπανελάθον:

— « Θὰ ἔλθω καὶ θὰ σὲ περιμείνω ὅλην τὴν νύκτα.

— « Θέλεις τολμήσει ;

— « Θέλω τολμήσει. »

Ἡ Μαριάννα ἦν σχεδὸν τριακοντούτις ἐγὼ δὲ δεκαοκταετής. Μὲ ἐθεώρησεν μετ' ἐνδιαφέροντος, καὶ μοι εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— « Πτωχὲ νεανίσκε! παραφέρεσαι! πλὴν, ὄχι! . . . ἐγὼ δὲν ἔρχομαι . . . »

— Μοὶ τὸ ὑπεσχέθης, ἔχω τὸν λόγον σου, ἀπάντησα λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς.

Ἡ Μαριάννα ἀπεμακρύνθη ταχέως λέγουσά μοι.

— Εἶσαι παράφρων. . . δὲν θέλω. . .

Δυσπαρέστηθεις ὀλίγον ἐκ τῆς ἀπάντησεως ταύτης, ὑπέλαθον εἰρωνικῶς:

— « Εἶμαι ἄρα γε ὁ πρῶτος τολμήσας τὸ τοιοῦτον ; »

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ Μαριάννα ὠχρίασε καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας τῆς.

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου τῶν δύο ἀξιωματικῶν μοι ἐπροξένησε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ δολοφονία των ὑπῆρξεν ὁ ἰλασμός τῆς μετὰ κινδύνων προσκτιθηθείσης εὐδαιμονίας μοι ἐνεποίησε τρόπον.

Ἄλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ τρόμος μοι ἔδωκε πλειότερον θάρρος, αἰσχυρόμενος δὲ εἶπον πρὸς τὴν Μαριάνναν:

— « Αὔριον περὶ τὴν κλίσιν τῆς ἡμέρας θὰ ἦμαι εἰς τὸν *Φαῖον Βράχον* ».

Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη γυνὴ μὲ ἐσταμάτησε λέγουσά μοι:

— « Μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ νεανίσκε ; »

— « Ἔσο βεβαία περὶ τούτου Μαριάννα. »

Ἡ ἐρωτότροπος γυνὴ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διατελοῦσα ὑπὸ ἀμηχανίαν καὶ σφοδρὰν τῆς ψυχῆς ἀγωνίαν· ἐπὶ τέλους δὲ μοι εἶπεν:

— « Ἔ, λοιπὸν, καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ· καὶ ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ δὲν θέλω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν *Φαῖον Βράχον*. »

Ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ζωγραφιζόμενος τρόμος, μὲ ἔπεισεν ἔτι μᾶλλον ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη περιέκλειε φρικῶδες τι μυστήριον; ὅθεν εἶπον αὐτῇ:

— « Τί φοβεῖσαι δι' ἐμέ, Μαριάννα; ἢ μήπως ἐπιστρέφω τις ἐκ τῶν μαγευτικῶν μετὰ σοῦ συνεντεύξεων καταδικάζεται εἰς θάνατον ; »

Ἡ Μαριάννα προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τὸ φλογερὸν βλέμμα τῆς καὶ μοι εἶπεν:

— « Παραφροσύνη νεανικὴ ὑπῆρξεν ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ σου παραφροσύνη νεανικὴ εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία σου τὸ νὰ ζητῆς νὰ γνωρίσῃς τὸ μυστήριον τοῦτο. Δύνασαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν *Φαῖον Βράχον* . . . ἐγὼ δὲν θέλω ἔλθει . . . »